

Giới thiệu Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng

Truyện Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng của tác giả Cây Cỏ Ăn Con Thỏ thuộc thể loại truyện xuyên không đặc sắc.

Với những tình tiết nóng bỏng và nhạy cảm đôi khi lại lạnh lùng đến khó tả mang đến cảm giác thú vị cho độc giả.

Với nữ chính mang theo tính cách bá đạo, sử dụng mọi cách để có thể đạt được điều mình muốn. Còn phía bên kia là một vương gia háo sắc tốt bụng, và vì thế làm con rối cho nữ chính sắc sảo thông minh.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Phần đệm: Kiệu hoa tới cửa

Tháng ba, là mùa tốt nhất trong năm, trải qua thử thách của mùa đông, xuân về trên đất nước, nơi nơi dạt dào sức sống, đúng là mùa thích hợp để du hồ đập thanh. Cho nên dù là trên núi hay là trên nước, khắp nơi đều là tài tử giai nhân kết bạn thường xuân.

Mà Thái Bình Thành, thì giống như tên của nó, ca mùa mừng cảnh thái bình, là một trong thành trấn phòng hoa nhắt của Tây Ngụy, phồn hoa thì náo nhiệt, náo nhiệt đến quên quên Vong Ưu hồ, nhưng mà, trong ngày thường hồ Vong Ưu náo nhiệt nhất, hôm nay lại hơi quanh quẩn, ngược lại Mục Phù ven hồ Vong Ưu, ngựa xe như nước người đến người đi nói liền không dứt rất náo nhiệt, chỉ vì nữ nhi Mục gia Mục Đồng Đồng, phải cho tài nhân xưng Nhiễm Mặc

Một thân Nhiễm Mặc, lai lịch không rõ, về thân thế của hắn, có các tin đồn khác nhau, có kẻ nói hắn là hoàng tử đương triều, cũng có người nói hắn là thái tử. Mà những tin đồn này cũng không quan trọng, quan trọng là dưới tay hắn là một trăm bảy mươi hai ngân hàng tư nhân, trải rộng khắp Tây Ngụy, thậm chí kéo dài đến xung quanh lãnh thổ, hiệu buôn trên danh hiệu kia càng nhiều không kể xiết, chứ nói chi là những bất động sản ruộng đất kia, chỉ sợ ngay cả chính hắn cũng không rõ có bao nhiêu.

Chỉ là một người thân thế không tương như vậy, phú khả địch quốc (giàu có nhất nước), muốn thú nữ nhi Mục gia ngay cả tên còn chưa biết, tuy rằng tin tức này làm rớt trông mắt mọi người.

Nhưng cái này ngay cả nhân gia mặt cũng không thấy người, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, mượn cơ hội này leo lên, xem có thể hay không từ đó lao đến chỗ tốt, dù sao, Nhiễm Mặc chính là cự phú Tây Ngụy, tay nhân gia run lên, theo đầu ngón tay phùng lý lậu hạ, đều là tài phú kinh thiên.

Loại tình huống này, thu lễ thu tới tay vợ chồng mục thị đã sớm vui mừng. Toàn bộ Mục gia trên dưới nghênh đón đưa đã qua vội vàng thành hỗn loạn, trong viện đồ rực một mảnh, cỗ hồ ngay cả một chỗ đứng chỗ ngồi đều nhanh không có.

Mà hậu viện Mục gia, chính chủ hôn sự, Mục Đồng Đồng, đại tiểu thư Mục gia, giờ phút này lại uể oải bò ở trên song cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài vợ chồng mục thị vội vàng từ sau bắt đấng sĩ thờ dài, thờ dài, lại thờ dài.

Một bên nha hoàn, Tiểu Hề chịu không nổi, buồn khổ nhìn tiểu thư nhà nàng: “Tiểu thý, người cũng đừng lại thờ dài nữa, cái lỗ tai nô tỳ đều nghe ra cái kén.” Từ lúc lão gia cấp tiểu thý quyết định cuộc hôn nhân này, tiểu thư nhà nàng liền bức bộ dáng này, mỗi ngày trừ ăn cơm đi ngủ ra chính là ghé vào cửa sổ thờ dài. Hôm nay đây cũng một trăm lẻ ba tiếng thờ dài. Trông mắt vừa chuyển, nhìn Mục Đồng Đồng đề nghị: “Nếu không, nô tỳ theo tiểu thư ra ngoài đi dạo, tản bộ cho khuây khỏa cũng tốt?”

Miền cưỡng quay đầu lại liếc mắt một cái nhìn Tiểu Hề, Mục Đồng Đồng phát ra một trăm lẻ bốn tiếng thờ dài, uể oải mở miệng: “Tiểu Hề, tiểu thư nhà người ta, cũng thực muốn đi ra ngoài đi dạo, tản bộ cho khuây khỏa, chính là người xem xem những người đó, ta muốn là đi ra ngoài, người nghĩ ta còn có thể sống mà trở về không?”

Nơi nào ba tầng ra ba tầng người, đem Mục gia vây chặt như nêm cối, đều mong đợi ngó nhìn, sẽ đợi nàng đi ra ngoài tự chui đầu vô lưới chứ, nàng hiện tại đi ra ngoài, nàng suy nghĩ lại chưa đi đến nước?

”Ngạch?” Lặng lặng nhìn Mục Đồng Đồng, Tiểu Hề quay đầu lại xuyên thấu qua cửa sổ mắt nhìn đám người bên ngoài, đã man nhiều người, cái cổ không khỏi co rút lại, quay đầu nhìn về phía Mục Đồng Đồng vô cùng buồn chán, nhãn tinh sáng lên: “Tiểu thư, chúng ta có thể phần nam trang như mọi khi, từ cửa sau chuồn ra, nô tỳ nghe nói Ngọc lưu ly phường có hàng mới, đều là đồ vật hiếm có?”

Ngọc lưu ly phường? hàng mới? Mục Đồng Đồng bĩu môi, vung tay lên: “Hay là thôi đi, đừng nói cái gì Ngọc lưu ly phường nữa, Vương chương quý kia nhìn thấy ta, liền như nhìn thấy quý, ta đâu gì cũng là đại hộ khách của hắn, mỗi lần nhìn thấy ta liền chuồn mất, người nói hắn quá mức không biết phận?”

Nhưng đó cũng là có nguyên nhân thật là tốt đi? Nhìn về mặt lòng cảm phần điền dong Mục Đồng Đồng, Tiểu Hề khòe miệng giật giật, không dám mở miệng, chỉ là cặp mắt không khỏi liếc về phía cái bình phong ngọc lưu ly trong phòng.

Nghe nói bình phong Lư Ly này là trấn điểm chỉ bảo (bảo vật bán hàng) của phường Lư Ly. Chính do nể tiểu thủy là đại hộ khách nên Vương chương quỹ kia mới nhìn đau đưa ra. Nhưng lần trước lúc Vương chương quỹ đến đưa hàng, vừa vào cửa, liền thấy rõ ràng mấy con vịt bắt mắt xuyên qua Bạch Nhỹ Ngọc của bình phong Lư Ly bèn ngất ngay tại chỗ. Sau khi tỉnh lại thì đáng vẻ giống như kẻ đã chết cha lại gả chồng cho mẹ, một đôi tay run đến không thể hơn được chỉ thẳng vào mặt tiểu thủy mà hồi lâu nói không ra lời. Sau này có lẽ được người làm của phường Lư Ly đưa về. Từ đó trở đi, chỉ cần tiểu thủy đi tới cửa phường Lư Ly là Vương chương quỹ liền lắc người biến mất, động tác nhanh nhẹn đến mức cũng không nghĩ đó là người đã gần năm mươi tuổi.

Bầu môi nhìn phía dưới cười giống đóa hoa, hai tay vợ chồng Mộc thị liều mạng nhận lễ vật, Mộc Đồng Đồng rốt cục không nín được, hỏi ra nghi hoặc trong lòng nhiều ngày nay: “Tiểu Hề, người nói, ta sẽ không phải là cha mẹ ta ôm về nuôi dưỡng chứ? Căn bản là không là con ruột bọn họ, cho nên bọn họ mới đem ta đây vào chỗ chết.”

Kính ngạc nhìn Mộc Đồng Đồng một hồi lâu, khoe miệng Tiểu Hề mới kéo: “Tiểu thủy, tại sao nói như thế? Lão gia phu nhân nghe được sẽ thương tâm.” Nói xong liếc trộm ngắm cả phòng là vật trang trí vô giá, nếu không phải con ruột, với lão gia phu nhân keo kiệt như thế, như thế nào lại không tiếc rất nhiều rất nhiều bạc để tiểu thư tiêu xài?

“Nếu như là con ruột, người nói bọn họ thế nào lại cam lòng đem ta gả cho cái Nhiễm gì gì đó, vì tiền đem ta đây vào hố lửa?” Mặc dù chính mình cũng biết vợ chồng Mộc thị cung chiều nài, nhưng Mộc Đồng Đồng vẫn là nhìn không được nghi ngờ. Liền quang xem nam nhâm có tiền kia, cũng không muốn nghĩ, muốn thật là tốt, như thế nào lại chẳng biết tại sao xin lấy nàng khi tên đều chưa biết, nàng cũng không phải đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

“Không đến mức chứ?” Thật cẩn thận xem xét mặt Mộc Đồng Đồng: “Vì cái gì tiểu thủy nghĩ gả cho cô gia chính là nhảy vào hố lửa a, phải không như vậy không xong? Lão gia phu nhân đã đồng ý hôn sự này, khẳng định cũng là có lý do a?”

Cái gì đạo lý? Chân mày cau lại, Mộc Đồng Đồng liếc mắt một cái nhìn Tiểu Hề: “Tiểu Hề, người cũng không muốn nghĩ muốn, Nhiễm Mặc kia ra sao, nổi tiếng nhiều năm như vậy, khẳng định niên kỷ rất lớn, nếu như là người tốt đã sòng cưới vợ sinh con đẻ cái, như thế nào còn có thể luận được đến tiểu thư nhà người? Còn có mấy năm nay người cũng nghe nói không ít sách nói chuyện xưa của hần, thủ đoạn độc ác, lãnh khốc tàn nhẫn, những điều này người đều đã quên?”

“Người nói chuyện kể?” Không xác định chợt hạ đôi mắt, Tiểu Hề lui về phía sau từng bước: “Tiểu thư không phải đã nói, đó là tin đồn thêu dệt không thể tin sao?”

“Tin, cũng phải có ấn tượng mới được.” hừ lạnh một tiếng, Mộc Đồng Đồng đột nhiên xoay người, ôm đồm ngu ở tay Tiểu Hề: “Mặc kệ như thế nào, dù sao ta sẽ không gả cho Nhiễm Mặc, Tiểu Hề, chủ tớ một lòng, cuối đời hạnh phúc của ta đều phải trông cậy vào người.”

“Có, có nghiêm trọng như thế không?” Nhìn Mộc Đồng Đồng, Tiểu Hề cảm thấy chính mình sắp té xỉu, rất muốn nói, tiểu thư lời của người, nô tỳ áp lực rất lớn a.

“Có.” Về mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Hề, Mộc Đồng Đồng dùng sức gật gật đầu: “Cha mẹ đã thu Nhiễm Mặc mười vạn hai sinh lễ, chần chừ thẳng sẽ không trông nom sống chết của ta, ta hiện tại cũng chỉ có thể nhờ vào người, Tiểu Hề, người cũng không muốn tiểu thư nhà người gả đi sau đó bị Nhiễm Mặc kia tra tấn đến chết, đúng không? Cho nên người nhất định cần phải giúp ta.”

“Ta?” tròng lớn mắt chỉ vào mũi mình, chỉ biết theo tiểu thư mười mấy năm, cũng không phải là giả, thông thường tiểu thư một ánh mắt, nàng chỉ biết trong lòng nàng suy nghĩ. Nhất là lúc này, càng là dùng ánh mắt đơn thuần vô tội nhìn người, hậu quả lại càng là nghiêm trọng, mà cố tình ở ánh mắt như thế, bất luận cự tuyệt cái gì đều nói không nên lời, cúi đầu nhận mệnh: “Tiểu thư muốn nô tỳ giúp như thế nào?”

Thấy Tiểu Hề đáp ứng giúp, Mộc Đồng Đồng nở nụ cười, ung dung tự tin vỗ vỗ ngực: “Ba ngày sau tiệc hoa sẽ tới cửa. Ta tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, nhất định phải chạy đi. Người chỉ cần theo kế hành động, bảo đảm không ngu.”

Sau đó, xác định tiệc hoa tới cửa. Theo kế hoạch từ trước, Tiểu Hề mặc giả y vừa dày vừa nặng này vào, trên đầu cắm đầy hạt châu ngọc phi thúy. Phủ khoản hoan hí thủy uyển ương lên, đoàn đoàn chính chính ngồi ở trước giường Mộc Đồng Đồng.

Mà Mộc Đồng Đồng còn lại là một thân trang phục nha hoàn, sợ bị người khác nhận ra, con mắt trên trát son tạo thành biểu cảm giả tạo khóc sung mắt, sau đó vừa thấy người thì cúi đầu nhỏ giọng khóc nức nở, dù sao hôm nay đều ở bên ngoài náo nhiệt. Thịnh thoảng vài người tới, cũng cùng các nàng không quá quen thuộc. Cũng không sợ bị nhận ra.

Đình một khối châu ngọc, cái cổ Tiểu Hề đều nhanh thẳng không đứng dậy, len lén xốc khăn voan lên, căng thẳng nhìn Mộc Đồng Đồng: “Tiểu thủy, như vậy thật có thể được không, vạn nhất đến lúc đó chạy không thoát làm sao bây giờ?”

“Yên tâm, có ta ở đây, không có khả năng kia.” Liếc mắt một cái nhìn Tiểu Hề trấn an, nghe được một hồi tiếng bước chân, Mộc Đồng Đồng vội vàng đem khăn voan cho Tiểu Hề cái đẹp, vừa vắn thu hồi tay, chợt nghe cửa truyền đến thanh âm Mộc phu nhân: “Con gái a, chuẩn bị tốt chưa?” Bởi vì Mộc Đồng Đồng trước đó đã phân phó, sợ trên tiệc hoa phía trước thấy vợ chồng Mộc thị tâm sinh không khỏi thương tâm khổ sở, khóc tìm trang dung, cho nên Mộc phu nhân chính là cách cánh cửa hỏi, nhưng chưa đẩy cửa vào.

Cách cánh cửa, chỉ nghe thanh âm, Mộc Đồng Đồng cũng không sợ lộ chân tướng: “Nương, người yên tâm đi, con đều chuẩn tốt, chỉ là luyện tiệc nương cùng cha.” Dù sao cũng là phụ mẫu nuôi dưỡng nàng vài chục năm, thường ngày đối với nàng cũng tốt, giá vừa đi, cũng không biết lúc nào mới có thể gặp lại. Mộc Đồng Đồng cũng nhìn không được thương tâm khổ sở.

Nghe ra Mộc Đồng Đồng trong giọng nói nghẹn ngào, hốc mắt Mộc phu nhân cũng có chút ẩm ướt, nhìn cửa phòng đóng chặt, âm thầm may mắn, may

là nha đầu Đồng Đồng kia đã nói trước, chỉ là thanh âm nghe một chút, thì vạ phần không muốn, nếu như gặp mặt, chỉ sợ sẽ ôm nhau khóc nước nớc.

Hít vào một hơi, Mục phu nhân mạnh mẽ kéo ra một mặt mỉm cười, đối về cửa phòng dặn dò: “Tiểu hề, sau này tiểu thư bên mình cũng chỉ có mình ngươi, ngươi cần phải chăm sóc thật tốt tiểu thư, chớ để giống như trước hồ đồ như vậy.”

“Nô, nô tỳ đã biết, phu nhân yên tâm, nô tỳ nhất định chăm sóc tốt tiểu thư.” Nhìn chằm chằm khăn voan, Tiểu Hề vừa nghe Mục phu nhân nói vội vàng mở miệng nói, một bàn tay nắm chặt có thể xiết chết, chỉ sợ phu nhân đẩy cửa đi vào, vậy nàng cùng tiểu thư đều xong rồi.

Ngoài cửa Mục phu nhân còn muốn nói gì, thì có người đến báo, kiệu hoa tới cửa rồi, bà mới đã vào phủ, Mục phu nhân vừa nghe vội vàng bỏ đôi chủ tớ mà đi nghênh đón.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chạy trốn

Mục phu nhân đi không lâu sau thì có người đến gõ cửa. Tiểu hề căng thẳng kéo tay Mục Đồng Đồng, xóc khăn voan lên: “Tiểu thư, như vậy thật sự có thể được không?”

“Yên tâm đi, ta đều an bài được rồi, ngươi khẩn trương gì.” Nói rồi liếc mắt nhìn Tiểu Hề một cái, ra hiệu nàng nhanh buông khăn voan xuống, sau đó thì đi mở cửa.

Bởi vì hiểu rõ toàn bộ lực chú ý đều ở trên người tân nương tử cho nên không ai chú ý tới nha đầu cúi đầu viền mắt sung đỏ, một hồi bận rộn qua đi, bà mới vốc người khỏe mạnh khom lưng vác tân nương tử dậy, quát tiểu nha đầu ra khỏi cửa phòng.

Theo phong tục Tây Ngụy, nữ nhi xuất giá, phụ mẫu là không thể tiễn, chính là sợ máu mủ chia lìa mà đau lòng, nhưng mà phong tục này quả thực thuận lợi cho Mục Đồng Đồng nhất. Trên đường cúi đầu, đoàn người bận rộn cũng không có người chú ý tới nàng, cứ như vậy thuận thuận lợi lợi tới cửa đại môn.

Ngay khi bà mới buông tân nương tử, chuẩn bị trong nháy mắt lên kiệu, Mục Đồng Đồng đi theo tân nương tử thỉnh linh tay giờ lên, một túi bạc vụn cứ như vậy rơi là tả tại công trong đám người chật như nêm cối.

“Bạc, bạc.” Chung quanh tụ tập nhiều ăn mày, thấy bạc trắng lóa này, nhất thời điên giống nhau lúc này chen chúc qua đây.

Mà những người đến nhặt bạc càng chấp nhận đau đớn, xoay người lại vội vã nhặt, như vậy một khom lưng, một chen một đoạt, tình cảnh nhất thời hỗn loạn, dần dần hướng đến xu thế phát triển không thể kiểm soát.

Đám đội ngũ đón dâu hùng dũng cũng phát hiện tình hình này, nhưng đều tưởng nhà mẹ đẻ tân nương tử thưởng cho đám người xem náo nhiệt, tuy rằng nhà người bình thường đều là vứt tiền đồng, thế nhưng người tân nương tử phải gả này không phải người thường, tự nhiên là không thể cùng người thường giống nhau. Cho nên cũng không thêm để ý.

Nhân tiện trong mảnh hỗn loạn này, Mục Đồng Đồng đột nhiên lo lắng Tiểu Hề ngốc, đồng nhất khom lưng xâm nhập đoàn người, đối về bà mới kinh hô lên tiếng làm một mặt quý, sau đó điểm xuyên bánh pháo chuẩn bị trước đó, liều mạng hướng phía đám người ném đi.

Vốn cũng muốn nhanh chóng chế ngừng hỗn loạn, tiến trình thử bánh pháo, rốt cục không khống chế được.

Mục Đồng Đồng một bên lôi kéo Tiểu Hề ra bên ngoài đám người chạy, một bên không ngừng ném ra bạc vụn, gây ra càng nhiều hỗn loạn, chờ người rước dâu bên kia phát hiện tình hình không đúng, lúc chạy tới đuổi, Mục Đồng Đồng cùng tiểu Hề đã không có trong đám người.

Mà người không ngừng chen chúc, gất gao chặn đường đi bọn họ. Chỉ có thể mất mở trùng trùng nhìn hai bóng dáng kia càng ngày càng xa.

Bài trừ đám người, Mục Đồng Đồng vội vàng xé giá y hoa mỹ nặng nề trên người Tiểu Hề xuống, sau đó đem nàng đầu đầy châu ngọc cẩn thận lấy xuống, nhất xuy cửa trạm canh gác, hai con tuần mã từ góc hẻm lách chạy đi, hai người liếc mắt nhìn, đồng thời nhanh nhẹn xoay người lên ngựa, hướng phía phương hêolánh mệnh mông đi.

Thừa dịp tin tức còn chưa truyền ra, hai người trên đường phi nước đại chạy ra khỏi Thái Bình thành. Trải qua một phen bàn bạc thấu đáo, nắm chắc mạnh mỗi cơ bản nơi nguy hiểm nhất an toàn nhất, hai người trên đường phi nước đại, bất quá điều không phải trở về bình định, mà là hướng phía địa bàn Nhiệm Mặc Gia Nguyên thành mà đi.

Ngày đầu tiên, bởi vì sợ nhân hòa Nhiệm Mặc người Mục gia đuổi theo. Một đường phi nước đại, ngoại trừ ăn cơm ra, ngay cả nghỉ ngơi một chút cũng không dám.

Ngày thứ hai, bởi vì chạy một ngày dài, cũng không có thấy có người đuổi theo, hơn nữa, chưa từng có đi xa nhà nên người đối với cự ly không có khái

niệm, tự cho là đi đường một ngày một đêm, đã chạy ra xa rồi, an toàn, mới trầm tĩnh lại.

Vậy thả lỏng một chút, lập tức đã bị nơi phồn hoa bên ngoài hấp dẫn, là Tê Phượng thành Tây Ngụy gần với hai thành Gia Nguyên và Thái Bình, sở dĩ thấy phố xá phồn hoa trên rục rờ muôn màu tiểu ngoạn ý, bản tính phung phí của Mục Đồng Đồng hoàn toàn khơi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chạy trốn 2

May mà hai người còn nhớ rõ là mình đang bỏ trốn, bỏ qua nhà trọ xa hoa thoải mái, tìm tạm một tiểu điểm để nghỉ ngơi. Sau đó thay một bộ quần áo đơn giản, cũng không chú ý trước đi đường một ngày một nhọc không ngủ nghỉ, hai chủ tớ đến khách điểm ở trên đường cái.

Hoàn toàn khác với Thái Bình thành phồn hoa, nhưng trong Tê Phượng thành lại có rất nhiều đồ vật mới lạ mà hai người chưa từng gặp qua, cho nên dọc đường tiếp, thời điểm khi hai người trở lại khách điểm, trong tay bê một đồng lớn gì đó.

Sau khi điên cuồng mua sắm một trận như vậy, vấn đề cũng đã tới rồi, nhìn thấy đồ vật rục rờ trước mặt, quay qua nhìn Tiểu Hề mặt cau mày có, Mục Đồng Đồng áy náy mở miệng: “Cái kia Tiểu Hề a, đều do chúng ta hiểu đời không sâu, chưa trải qua sự mê hoặc của you trong thế gian phồn hoa, không biết phải tí ti kiệm, người sẽ không trách ta chứ?”

Xem xét mắt về mặt Mục Đồng Đồng vô cùng hối hận, Tiểu Hề còn có thể nói cái gì, ban đầu, các nàng chuẩn bị không ít bạc, chậm rãi tiêu, cũng đủ cho chủ tớ các nàng sống mười năm không lo nghĩ, nhưng tiểu thư đầu tiên là ngày đó khi vút tung bạc rất kích động, không nghĩ qua là, bạc vụn bên người đều ném ra ngoài. Được rồi, không có bạc vụn, còn có ngân phiếu, tạm thời cũng có thể sống qua nhiều năm.

Nhưng hôm nay, vừa nhìn đến những đồ vật cổ quái hiếm lạ này, nàng khuyên như thế nào nói cũng không nghe, vẫn cứ mua một đồng lớn không thể ăn, không thể uống như vậy, còn chiếm nơi gì đó. Bạc trong bao bỗng chốc đi hơn phân nửa.

Nhưng mà hơn một ngàn lượng bạc kia a~, cũng đủ gia đình bình thường bậc trung sống cả đời.

Tự biết đuối lý, sờ sờ cái mũi, Mục Đồng Đồng đem toàn bộ ngân phiếu cùng bạc vụn trên người lấy ra đặt đến trước mặt Tiểu Hề, sau đại khái quên đi, còn có năm trăm lượng bạc, khẳng định là tồn tại không được bao lâu.

Tiểu Hề cúi đầu nhìn nhìn không khỏi thờ dài, mâu quang(con ngươi) Mục Đồng Đồng chợt lóe lên, vẫn còn ý tưởng, tuy rằng ý tưởng này không quá chân chính, nhưng mà cũng vì hao Tiểu Hề, thở sâu: “Cái kia Tiểu Hề a, chuyện tới bây giờ, lại hối hận cũng vô dụng, hiện tại chúng ta chỉ có thể mặt khác còn có biện pháp.”

“Tiểu thư có biện pháp gì?” Hoi hoi kinh ngạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mục Đồng Đồng, mặc dù trong lòng không hề có dự cảm tốt, nhưng nàng là một chút biện pháp cũng không có, dùng sức gật đầu một cái: “Tiểu thư phân phó như thế nào, Tiểu Hề liền làm như thế. Nô tỳ hết thấy đều nghe tiểu thư.”

“Đây chính là người nói.” Nhìn Tiểu Hề một cái thật sâu, Mục Đồng Đồng hết sức bất đắc dĩ cúi đầu: “Trước mắt chúng ta duy nhất có thể làm chính là tăng thu giảm chi, thế nhưng trước mắt là đang chạy trốn, khai nguyên khẳng định là không thể, cũng chỉ có thể tiết kiệm.”

Nói xong đem ngân phía trước mặt lấy ra mệnh giá lớn nhất, đưa tới trước mặt Tiểu Hề: “Đây là ngân phiếu một trăm hai, người trước cầm, sáng mai mượn chiếc xe ngựa trở về đi.”

“Cái gì? Nô tỳ không quay về.” Vừa nghe Mục Đồng Đồng lại muốn cho nàng trở về, Tiểu Hề liền nhảy dựng lên quả quyết bác bỏ, không nghĩ tới tiểu thư suy nghĩ nửa ngày lại có thể là chủ ý này, muốn nàng vứt tiểu thư một mình, đó là tuyệt đối không có khả năng.

Hơn nữa trên người tiểu thư cũng không còn bao nhiêu tiền, dựa vào tính khí của nàng, không có chính mình ở bên cạnh trói buộc, phỏng chừng không đến thời gian một nén nhang, liền tiêu xài hết, đến lúc đó có thể làm cái gì bây giờ a? Huống chi, lão gia phu nhân biết nàng bỏ lại tiểu thư một mình, khẳng định sẽ đánh chết nàng.

“Người nhất định phải trở về.” Nhìn Tiểu Hề không thể nghi ngờ, Mục Đồng Đồng hơi mím môi: “Ta muốn người trở về, là có mục đích, thứ nhất giúp ta thăm dò động tĩnh bên Nhiễm Mặc kia, thứ hai thuận tiện, đem thả vài thứ cho ta đổi thành tiền, nghĩ biện pháp cho ta làm ra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Chạy trốn 3

Xem chủ ý Mục Đồng Đồng đã quyết định, Tiểu Hề biết bản thân là nhiều lời vô ích, cúi đầu không tha: “Nhưng mà, tiểu thư... nô tỳ lo lắng cho người a.”

“Nha đầu ngốc.” Cười xoa nhẹ tóc Tiểu Hề, Mục Đồng Đồng giờ giờ ngón tay trắng nõn mềm lên: “Người đã quên, tiểu thư nhà người chính là có tuyệt sống. Nhưng mà người ở lại ta phát huy không được.”

Theo cái tuyệt sống kia mang theo, trình độ không phải cao bình thường, thật sự không có tiền tìm, tùy tiện thuận thuận lợi, tóm lại không đến mức chết đói đầu đường.

Theo Mục Đồng Đồng lâu như vậy, tự nhiên biết nàng diệu thủ tuyệt sống vô ích, bản thân đi theo bên người tiểu thư, thời điểm tiểu thư trộm đồ vật này nọ, vạ nhất nhờ bị lộ, chính mình cũng chỉ có thể liên lụy tiểu thư.

Mặc dù có một đồng lý do không ngờ đi, nhưng tiểu thư tổng hội nghĩ ra càng nhiều lý do làm cho nàng trở về. Nhìn chủ ý tiểu thư đã định, nàng là vô lực thay đổi, đành phải hầu hạ tiểu thư rửa mặt đi ngủ. Tiễn thể dọn dẹp một chút nhiều ra tối tặng quà, sáng sớm hôm sau ngoan ngoãn lên đường.

Đưa tiễn Tiểu Hề, Mục Đồng Đồng tự mình dắt ngựa đi ở trên đường cái, chậm rãi hướng phía Gia Nguyên thành đi tới, mười mấy năm chủ tớ hai người như hình với bóng, mai kia xa nhau, nói không sâu nào đó là gạt người, xung quanh vẫn cứ náo nhiệt như trước, nhưng lại không có một chút thích thú.

Thời điểm Mục Đồng Đồng đang lúc sầu não nỗi khổ, bên hông khẽ động, cúi đầu mắt xem xét hầu bao cách xa nàng, liền hất mảy, làm bộ như không biết, nhưng trở tay vỗ vỗ bên người con ngựa. Đây nó tới trước một ben, khỏe miệng gọi lên một nụ cười mỏng ranh mãnh, khinh thường, lại có thể dám trộm trước mặt nàng, không biết nàng là thân trộm môn đệ tam thập nhất truyền nhân sao?

Chậm rãi xoay người, bình tĩnh đuổi theo cái người nam tử kia cùng nàng gặp thoáng qua, dọc theo đường đi nhìn hẩn liên tiếp đắc thủ, không khỏi âm thầm thời dài, mánh khỏe vụng về như vậy lại có thể chưa từng bị phát hiện, người triều đại này, tính cảnh giác làm sao thấp như vậy a, nàng ta sắp nhìn không được.

Đôi mắt híp lại hiện lên ánh sáng lấp lánh, nhẹ nhàng chà xát những ngón tay trắng nõn mềm mại, tại nơi nam tử thành công gỡ bao tiền bạc trắng xuồng, bước nhanh tiến lên, khỏe miệng gọi lên nụ cười tươi đẹp hướng phía tên trộm kia đón đi qua, đem cùng hẩn dòi thân mà qua, sau đó xoay người, nhắm vào tên trộm sờ giác đắc ý giống hẩn trong tay đủ loại túi tiền, tại nơi khi sắc mặt tên trộm đại biến, tùy tiện cười, sau đó thổi âm thanh to tiếng cửa trạm canh gác, vẫy con ngựa, xoay người nhanh nhẹn lên ngựa, hướng phía tên trộm trợn mắt há hốc mồm làm một mặt quý, sau đó cười thoải mái nghênh ngang mà đi.

Bóng dáng cô gái biến mất ở đầu phố, trên lầu trà ven đường trong căn phòng trang nhã nam tử dựa vào cửa sổ thu lại ánh mắt cười, ánh mắt hơi hơi buông xuống, nhìn nghiêm ngặt những ngón tay bạch hi thon dài của mình, trong mắt hiện lên một mặt suy nghĩ. Hắc y nhân bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của chủ tử nhà mình, mâu quang hơi hơi hiện lên, tiến lên từng bước: “Chủ tử, có cần điều tra cô nương kia ——”

“Không cần.” Phát tay ngắt lời nói hắc y nhân, mâu quang nam tử liễm điễm vừa chuyển, đường cong duy đáng môi đỏ mọng gọi lên nụ cười thần nhiên: “Trước đi theo.”

Tiếng nói nam tử vừa dứt, cũng không thấy động tác hắc y nhân, cũng chỉ thấy bóng đen ở cửa sổ chợt lóe, rồi trở lại bình thường, trong căn phòng ở trà lâu cũng chỉ còn lại một nam tử phong hoa tuyệt đại gần cửa sổ mỉm cười mà đứng.

Mà Mục Đồng Đồng ở Tê Phượng thành, ngồi trên lưng ngựa chậm rãi tiêu sái, giờ lên đủ loại bao tiền, ngựa đầu hí mắt lác đầu than nhẹ: “Thật sự là một đám nghèo nàn, túi tiền nhiều như vậy, cộng ra cũng ít nhất mấy trăm lượng bạc, thật là uống phí phí phạm túi tiền đẹp đẽ như vậy.”

Nói xong bĩu môi một cái, sờ sờ cái bụng trống trơn, đá xuống bụng ngựa, tốc độ nhanh hơn, hảo đưa kẻ hèn này đến thành trấn ăn cơm trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Tiểu Tướng công 1

Buổi sáng thì sầu não ly biệt, cũng chưa ăn cái gì, lúc này Mục Đồng Đồng đã sớm trước ngực đói dán phía sau lưng, mười mấy năm cuộc sống cảm y ngọc thực, chỗ nào chịu đựng qua tư vị đói bụng?

Mục Đồng Đồng đói điên rồi buồn bực muốn giết người, chỉ là không ngừng vung roi ngựa, tập trung tinh thần thầm nghĩ chạy nhanh tìm một chỗ ăn cái gì.

Thật vất vả thấy một cái trấn nhỏ, vừa muốn tìm một chỗ ngồi xuống lấp đầy bụng, lại bị người ngăn cản lối đi, hí mắt đợi thiếu niên gầy yếu quần áo tả tơi ngăn cản lối đi, Mục Đồng Đồng nhận cảm xúc muốn giết người xuống: “Tránh ra.”

Ngữ khí Mục Đồng Đồng rõ ràng không tốt, thiếu niên ngăn ở trước ngựa kia run run, ngẩng đầu về mặt ai khản (bi thương thành khản) mở miệng: “Ta sắp bị bọn họ đánh chết.”

“Người bị đánh chết, thì liên quan gì đến ta” Trùng mắt trước về mặt bản ô lại có một đôi mắt thiếu niên mắt to đen láy, Mục Đồng Đồng chịu không nổi trở mình xem thường, cô nương bọn ta còn nhanh chết đói đây?

Tiếng nói Mục Đồng Đồng lạnh lùng tàn nhẫn làm cho thân thể thiếu niên run nhè nhẹ, nhưng như cũ ngăn cản lối đi không chịu tránh ra, nháy một đôi mắt trong veo vô tội, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn không kiên nhẫn kia: “Người nếu như không cứu ta. Ta liền thật sự sẽ bị đánh chết.”

Hoi hoi bĩu môi, Mục Đồng Đồng không kiên nhẫn nhìn trước mắt vương vãi tới phiền phức, cứu người, đó là vô công cái thế các đại hiệp chuyện nhân, nằng một tiểu cô nương, tay trái gà không chặt, có thể chăm sóc tốt bản thân sẽ không sai lầm rồi.

“Nói lại một lần nữa, nhường đường.” Trầm hạ đôi mắt, Mục Đồng Đồng hé miệng chờ thiếu niên kia. Bụng xì xào tiếng kêu, lãng phí hết một chút cuối cùng tính nhẫn nại của nàng, nếu như tên này không cho nhường đường, nằng khó bảo toàn roi trong tay sẽ không hạ xuống, làm cho hấn vết thương cũ chưa lành đã thêm vết thương mới

Cổ chấp nhìn Mục Đồng Đồng, khóe mắt dư quang ngấm đến nàng tay nhỏ bẽ trắng nõn không ngừng vuốt ve roi ngựa, hô hấp nhất thời căng thẳng, vừa định nói cái gì, nhưng nghe được phía sau truyền đến một hồi tiếng kêu la ồn ào, nhất thời hoảng sợ xoay người, lúc nhìn thấy đám kia tay cầm gậy gộc, sau kêu gào hướng tráng hán bên này, thân thể bắt đầu đè nén không ngừng phát run.

Nhiều mày ngấm mắt thiếu niên này, đang nhìn đám tráng hán hung thần ác sát kia, Mục Đồng Đồng vội vàng quay đầu ngựa lại vọt đến một bên, chính mình đi ngang qua, đi theo thiếu niên không có nửa quan hệ, hấn muốn bị đánh, nhưng đừng tiện thể trên bản thân.

Tình cảnh trước mắt này một chốc là không qua được, vẫn là đi đường vòng nhanh chóng tìm một chỗ ăn cơm là đứng đắn.

Đá bụng ngựa, liền xoay người rồi đi, nhưng mới vừa quay người lại, chợt nghe phía sau truyền đến một tiếng vô cùng đau đớn.

Theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy mấy người tráng hán kia đem thiếu niên gầy yếu kia đè trên mặt đất, gậy gộc trong tay như mưa hạ xuống trên người thiếu niên kia, mà thiếu niên kia nguyên bản trên mặt bản như vậy, giờ phút này lại nhiễm đầy vết máu.

Không phải nàng có thể quản được việc vớ vẩn này, đành chịu thờ dài, vừa muốn xoay người, nhưng đối diện ánh mắt đen bất khuất xấu hổ và giận dữ, hơi hơi sùng sốt, tay lờ kéo dây cương làm thế nào khiến không có lực. “Vì sao đánh hấn?”

Tiếng nói vừa dứt, Mục Đồng Đồng mới phản ứng trở lại, nhất thời ảo não nhiều mày, chính mình đối về nhìn thấy ánh mắt kính hi của thiếu niên, không hiểu có chút chột dạ. “Làm sao, muốn gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ?”

Đột nhiên nghe được thanh âm một tiểu cô nương, đám tráng hán kia nhất thời ở tay, tràn đầy tính vị hướng Mục Đồng Đồng vây quanh lại.

Hai bên nhìn thấy, Mục Đồng Đồng chính là lẻ loi một mình, tráng hán kia trong mắt hiện lên quang mang hèn mọn, cười ra nước miếng tiến lên từng bước: “Đây là tiểu tướng công chúng tôi, như thế nào, cô nương nhìn trúng?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiểu tướng công 2

Tiểu tướng công? Mục Đồng Đồng sùng sốt, còn tưởng rằng thiếu niên này đắc tội người nào? nhưng nguyên lai là tiểu quan chạy trốn, khó trách những người hỗn tạp kia đều chỉ hướng trên người hấn mà đánh, nhưng chưa thương đến khuôn mặt hấn, mày hạ xuống, theo từ bên hông lấy ra ngân phiếu: “Các người dù cho đánh chết hấn cũng sẽ không khuất phục, không bằng bán cho ta.”

Nhìn thấy ngân phiếu trong tay Mục Đồng Đồng, mấy người tráng hán kia nhần tình sáng lên, tiếp nhận ngân phiếu, mắt nhìn con số phía trên, ánh mắt thay đổi rất nhanh, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Mục Đồng Đồng: “Tướng công này đã có người định ra rồi, người ta ra giá có thể sánh bằng của người cao a.”

Sống hai cuộc đời, còn có thể nhìn không ra bọn họ muốn ra chủ ý gì, Mục Đồng Đồng cười lạnh một tiếng, quay đầu quét mắt cái ánh mắt hàm chờ đợi của thiếu niên kia, chẳng muốn nhiều lời cùng những người đó, chính là đối với thiên niên kia vờn tay: “Theo ta đi.”

Nhìn thấy thái độ Mục Đồng Đồng đột nhiên chuyển biến, đang nghe thanh âm ôn nhu của nàng, con người thiếu niên rất nhanh hiện lên một mặt tia sáng, mỉm cười, chìa tay bắt lấy tay Mục Đồng Đồng, mượn lực xoay người, liền vững vàng ngồi trên lưng ngựa, còn nhần tiện đá một cái vào bụng ngựa, con ngựa liền phóng nhanh như tên ra ngoài.

Liếc mắt hí mắt nhìn thiếu niên phía sau, Mục Đồng Đồng có loại cảm giác bị lừa, chỉ bằng thiếu niên dáng người tiêu sái mượn lực lên ngựa, tuyệt đối là

có võ công, đã có võ công, còn có thể đánh không hoàn thủ?

Hoi hoi mím môi, từ trong tay thiếu niên đoạt cương ngựa, lúc đi qua một tiệm thuốc bắc, ghim cương trụ ngựa, khủy tay cong lại, hướng ngực thiếu niên đánh tới.

Không ngờ bị Mục Đồng Đồng đánh lén, thiếu niên kia bị đau, một cái không xong, từ trên ngựa ngã nhà xuống dưới, nháy một ánh mắt ủy khuất nhìn Mục Đồng Đồng, im lặng lên án ác tính của nàng.

Trùng mắt khinh thường nhìn mắt thiếu niên còn đang diễn trò, Mục Đồng Đồng từ bên hông tùy ý xé một túi tiền đưa cho hắn: “Ta mặc kệ ngươi có mục đích gì, tốt nhất cách xa ta ra. Ngươi còn dám đi theo ta, cũng đừng trách ta không khách khí.” Nói xong hướng phía thiếu niên uy hiếp huy huy năm đấm, sau đó quay đầu ngựa lại, không tìm ăn, an ủi ngũ tạng miếu, nàng muốn nói đi.

Thật vất vả mới tìm được quán rượu, khi đồ ăn mang đến, Mục Đồng Đồng ngay cả khí lực cầm đũa cũng không có, không để ý tới miệng lưỡi xoi mói, một trận cuồng tảo tiêu diệt hết.

Ăn uống no nê, ra khỏi quán rượu, tìm gian khách điểm, ngâm nước nóng thư thư phục phục tắm. Dự định hôm nay ngay ở nơi này qua đêm. Vừa hỏi qua tiểu nhị, từ nơi này đến Gia Nguyên thành cũng mất một ngày đường. Không cần nóng vội lên đường.

Màn đêm buông xuống, Mục Đồng Đồng ở cửa sổ khách điểm nhìn xuống chợ đêm náo nhiệt, hắt lông mày, hôm nay cứu thiếu niên kia, bạc trong tay cũng dùng hết rồi, nhiều người như vậy, đúng lúc đi gom góp lộ phí ngày mai.

Nhưng Mục Đồng Đồng không nghĩ tới mới vừa đi ra khỏi cánh cửa, liền nhìn thấy một thiếu niên bạch y vẻ mặt vẻ mặt thẹn thùng đứng ở cuối hành lang nhìn nàng, nhũn mày buồn bực, xoay người xuống lầu, chuẩn bị ăn trước cơm tối, sau đó khởi công.

Nhưng Mục Đồng Đồng mới vừa đi xuống lầu, đôi mắt thiếu niên kia theo xuống, nhũn mày quay đầu lại, thiếu niên kia liền cúi đầu nhìn mũi chân, nhưng chờ Mục Đồng Đồng lại vừa động, thiếu niên kia liền lại cùng theo. Tìm chỗ mới vừa ngồi xuống, thiếu niên kia liền đứng ở trước mặt nàng, vẻ mặt chờ mong đôi mắt trông mong nhìn nàng, một bộ dáng muốn ngồi lại không dám ngồi.

“Ngồi.” Hắt mi liếc mắt một cái nhìn thiếu niên kia, Mục Đồng Đồng chỉ vị trí đối diện, chờ thiếu niên kia ngồi xong, mới hai tay ôm ngực thân thể hướng phía sau dựa vào: “Nói đi, ngươi là ai? Đi theo ta có ý đồ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Tiểu tướng công 3

“Ngươi không biết ta?” Vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mục Đồng Đồng, thiếu niên khẽ cắn môi đỏ mọng, đôi mắt chột lóe, liền thoáng hiện một chút nước quang.

“Ta nên biết ngươi sao?” Mục Đồng Đồng hắt mi, đối với bộ dáng muốn khóc của thiếu niên kia, nhất thời hô hấp căng thẳng, khuôn mặt tuấn mỹ kia khiến nữ nhân thiên hạ đều ghen tị phát điên là nàng không quen, nhưng cặp mắt long lanh thoát nhìn có chút nhìn quen mắt.

Thấy Mục Đồng Đồng hí mắt đánh giá chính mình, thiếu niên kia nhanh chóng đem mặt mình đến gần trước mặt Mục Đồng Đồng, hảo thuận tiện cho nàng xem rõ hơn: “Thế nào, thấy rõ chứ? Nghĩ ra chưa?”

Không sai, nhìn khuôn mặt thiên niên tiến đến trước mặt nhấc lên, không sai, là thật rõ như vậy, nhưng trong lòng Mục Đồng Đồng lại càng thêm khó chịu, dựa vào cái gì, hắn là một nam nhân, dù bộ dạng thiên gian người oán như thế, làm sao da mặt cũng tốt như vậy, tính tế nhẵn bóng, đừng nói đậu đậu, ngay cả lỗ chân lông cũng nhìn không thấy.

Thấy ánh mắt Mục Đồng Đồng nhìn mình, đột nhiên trở nên hung ác, thiếu niên vội càng thối lui về sau, lo lắng mở miệng: “Nghĩ ra chưa?” Nói xong trộm ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Mục Đồng Đồng, trong lòng nghi ngờ, mình chọc tới nàng sao? Làm sao nàng xem đến tức giận như thế?

“Ta quản ngươi là ai, ta cho ngồi chỗ đó, không cho phép tới gần ta trong vòng mười bước.” Xoay người chỉ vào góc phía sau còn thừa bàn trống, Mục Đồng Đồng tức giận hừ lạnh: “Một người nam nhân, lớn lên như vậy, nữ nhân thiên hạ tất cả đi treo cổ được rồi.”

Vốn thấy Mục Đồng Đồng tức giận, thiếu niên đang muốn đứng dậy ngồi qua, nghe được Mục Đồng Đồng lầm bầm than thở như thế, nhất thời dưới chân sắp trượt, chênh vênh thiếu chút nữa té ngã trên đất, đây là nguyên nhân nàng tức giận? Ôn định thân mình, thiếu niên đưa tay sờ sờ mặt mình, lại tiến đến trước mặt Mục Đồng Đồng: “Ta trưởng thành như vậy, ngươi sẽ đi thất cô sao?” Mục Đồng Đồng ngẩng đầu đối với thiếu niên giờ giọng rất xem thường, vẻ mặt chán ghét đưa tay đẩy hắn tiếp cận tới được mặt: “Bên cạnh đi, đừng sát lại đây, nếu không ta sợ ta nhìn không được.”

“Nhìn không được cái gì?” Nghe Mục Đồng Đồng vừa nói như vậy, thiếu niên càng thêm hiếu kỳ, nhìn thấy trong mắt nàng không chút nào che dấu chán

ghét, trong mắt hiện lên một chút buồn bã, nàng chán ghét hẳn như vậy sao? Loại cảm giác này, hẳn cực kỳ không thích.

Khó chịu ngẩng đầu, Mục Đồng Đồng sẽ không gặp qua tên tiêu ma như vậy, không kiên nhẫn rống giận: “Nhịn không được ăn ngươi, cho nên, ngươi cách xa ta một bên đi.” Nói xong làm một bộ dạng đập qua, quả nhiên đem thiếu niên kia sợ tới mức lùi về phía sau từng bước, nhìn về mặt thiếu niên kia có chút trắng bệch, Mục Đồng Đồng đắc ý cười: “Thế nào? Sợ rồi sao?” Nhìn đôi mắt Mục Đồng Đồng bởi vì đắc ý mà đặc biệt lóe sáng, khóe miệng thiếu niên không tự chủ nhẹ dương, rõ ràng bộ dạng không phải tuyệt thế kỳ nhân thành, nhưng lại có một loại ma lực hấp dẫn người, làm cho ánh mắt người ta không tự chủ được theo nàng luống cuống.

Cười nhẹ, thiếu niên đi đến trước mặt Mục Đồng Đồng ngồi xuống: “Ta không sợ ngươi ăn ta, cho nên ta muốn ngồi ở chỗ này.” Nói xong, thiếu niên hơi cúi đầu, che khuất khóe miệng gọi lên sắc mặt quyền cường tiểu, ai ăn ai, bây giờ còn chưa biết đâu.

“Ngươi ——” Trơ mắt nhìn thiếu niên ngồi vào chỗ đối diện mình, Mục Đồng Đồng mở to hai mắt, người này nghe không hiểu tiếng người sao? Đáp bản, Mục Đồng Đồng hất mày trừng mắt với thiếu niên: “Ngươi, không cho phép ngồi ở trước mặt ta. Mau tránh ra cho ta.”

“Tại sao” Thiếu niên ngẩng đầu, nháy mắt nhìn bốn phía, một đôi mắt vô tội nhìn Mục Đồng Đồng: “Ngoại trừ nơi này, đã không còn chỗ. Không cho ta ngồi đây, chẳng lẽ muốn ta ngồi bên cạnh ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Bữa ăn bá vương 1

Nhìn thiếu niên kia nói sẽ đứng dậy, Mục Đồng Đồng vội vàng phát tay ngăn cản: “Làm sao có thể không còn chỗ?” Lúc mới vừa xuống lầu nơi này còn trống không, nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy phía sau cơ hồ đại sảnh không còn chỗ ngồi, nhất thời nhú mày không nói gì, khách điểm này buồn bán làm sao đột nhiên tốt như vậy?

Mục Đồng Đồng đang muốn nói cái gì, tiểu nhị bụng đồ ăn đến, trời đất bao la ăn cơm lớn nhất, phiêu mất đồ ăn đây bàn đang nhìn xem về mặt thiếu niên chờ mong: “Muốn ăn thì chính mình động thủ, dù sao ta một người cũng ăn không hết nhiều như vậy.”

Nhìn thấy mặt bàn đặt đầy đồ ăn, thiếu niên tò mò mở miệng: “Ngươi đã ăn không hết nhiều như vậy, sao còn muốn gọi nhiều đồ ăn như vậy?”

“không nểm thử, ta làm sao biết đồ ăn nào hợp khẩu vị ta?” Đương nhiên nhìn thiếu niên, tất cả đồ ăn ở đĩa Mục Đồng Đồng trở mình cái biến, sau đó bữu mỗi buồng đĩa xuống.

“Thế nào? không có thích sao?” Thiếu niên thần nhiên quét mắt đồ ăn trên bàn, thích thú nhìn mày Mục Đồng Đồng dần dần cau.

Kỳ thật, là cái miệng Mục Đồng Đồng siêu cấp bắt bẻ chủ nhân, đồ ăn không hợp khẩu vị, làm thế nào cũng nuốt không được, giữa trưa lúc ấy, là đói không thể đi, phản ứng sinh lý chiến thắng phản ứng trong bụng, toàn là bất đắc dĩ.

Nhưng hiện tại bụng không phải rất đói, mấy thứ này sẽ không ăn được. Nghe thiếu niên hỏi như vậy, ngẩng đầu uể oải nhìn hán một cái, ghé vào trên bàn gật đầu nhẹ.

“Ha ha.” Thấy bộ dáng Mục Đồng Đồng này đáng yêu, thiếu niên nhịn không được cười khẽ ra tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Mục Đồng Đồng, hướng nàng mỉm cười vươn tay: “Đi, theo ta đi.”

“Đi nơi nào?” Trong miệng tuy rằng hỏi như vậy, nhưng người Mục Đồng Đồng cũng đã theo thiếu niên đứng lên.

Ra về thần bí nhìn Mục Đồng Đồng liếc mắt một cái, khóe miệng thiếu niên cong lên lúm đồng tiền mê người: “Mang ngươi đi ăn.”

Nghe thiếu niên vừa nói như vậy, Mục Đồng Đồng không dứt khoát hất mày, miệng nàng mong thực là rất kén chọn, hẳn trong miệng ăn thật là tốt, không hẳn không giữ khẩu vị chính mình, chỉ cúi đầu nhìn tay bị thiếu niên tự động dắt đi, khóe miệng hơi hơi vừa kéo: “Ta vì sao phải tin ngươi?”

“Ngươi vì sao không tin ta? Đi theo ta, ta nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng.” Thiếu niên hất mày, tiếng nói mang hai ý nghĩ mờ mờ, nói xong thật sâu nhìn Mục Đồng Đồng liếc mắt một cái, đột nhiên dùng sức một cái lôi kéo tay Mục Đồng Đồng kéo nàng liền chạy ra khỏi khách điểm.

Chẳng biết tại sao nhìn thiếu niên liếc mắt một cái, bị cứng rắn lôi ra khách điểm, Mục Đồng Đồng nhú mày cúi đầu nhìn tay nhỏ bé trắng mịn bị lôi đi, không nghĩ tới thiếu niên này thoạt nhìn gầy teo nhược nhược, nhưng thật ra sức lực rất lớn.

Kéo Mục Đồng Đồng, cũng không đi bao xa, thiếu niên liền ngừng lại, đối về ánh mắt nghi ngờ của Mục Đồng Đồng, thiếu niên mỉm cười, cười khẽ lay động đầu: “Như thế nào sợ ta đem ngươi bán?”

“Ngươi có cái bản lĩnh kia sao?” Lạnh cười một tiếng, mục đồng đồng trắng liếc mắt nhìn thiếu niên, trong lòng nghi ngờ nhưng bởi vì nói đùa thiếu niên này tạm thời buông xuống, theo hán đi vào một cái hẻm nhỏ, rẽ mấy vòng, thì nhìn thấy một cửa gỗ khép kín.

Hắt mày nhìn cái cửa gỗ kia, Mục Đồng Đồng liếc mắt nhìn thiếu niên: “Chính là nơi này?”

“Người theo ta đi, đúng không sai.” Nhìn mắt Mục Đồng Đồng cực kỳ quả quyết, sau đó dụng lực đẩy cánh cửa kia ra, tiếp đó kéo Mục Đồng Đồng đi vào trong.

Đi theo phía sau thiếu niên, nhìn hần quen thuộc đông rề tây lách, không mất nhiều thời gian lắm, đi vào đi vào một gian phòng xem ra hết sức xa hoa, tới nơi này, Mục Đồng Đồng xem như mở tầm mắt, cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, nàng hôm nay xem như mở mang kiến thức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bữa ăn bá vương 2

Nàng vốn cho rằng đồ vật phòng của nàng cũng đã đủ xa hoa, nhưng theo trước mắt so sánh, căn bản là không đủ nhìn: “Đây là nơi nào a?”

Thu về ánh mắt tán thưởng, Mục Đồng Đồng xoay người nhìn về phía thiếu niên phía sau, chẳng lẽ đây là hần mang mình đến chỗ này ăn cơm? Nhìn gian phòng đều sang trọng như vậy, ăn cái gì đó, cũng có thể sẽ không quá kém.

Từ lúc đi vào gian phòng, hai mắt thiếu niên không rời khỏi Mục Đồng Đồng, thấy nàng hai mắt về tỏa ra ánh sáng, khóe miệng không khỏi dương lên, nghe được nàng vừa hỏi như vậy, liếm liếm môi quang chột lóc lên, mỉm cười: “Nơi này là Y La Cư.”

“Y La Cư? Mục Đồng Đồng sững sốt, quay đầu trừng lớn mắt khó tin nhìn về phía thiếu niên kia: “Chính là cái khắp nơi toàn vàng, Y La Cư trong truyền thuyết nhà đều là vàng?”

Y La Cư này, nàng chính là ngưỡng mộ kỳ danh đã lâu, Y La Cư này chính là sản nghiệp tên Nhiễm Mặc, chính là đại biểu thân phận hần, ở Tây Ngụy hề nghe qua tên Nhiễm Mặc, thì nhất định nghe qua Y La Cư, nghe nói, Nhiễm Mặc ban đầu chính là từ Y La Cư bắt đầu làm giàu. Nghĩ đến Nhiễm Mặc, Mục Đồng Đồng không khỏi chột dạ một hồi, nàng thế nhưng đào hôn chạy trốn, lúc này như thế nào chết từ tế không chết cư nhiên đụng vào địa bàn hần.

Không biết ý nghĩ trong đầu Mục Đồng Đồng, thiếu niên kia nghe nàng vừa nói như vậy, mỉm cười, mày nhẹ hất: “Nơi này chính là Y La Cư trong truyền thuyết, về phần có phải vàng đúc hay không, ta thật không biết.”

Lời nói thiếu niên kia, kéo suy nghĩ Mục Đồng Đồng quay về, hơi hơi buông mắt xuống, nhẹ mân môi đỏ, đây là lần đầu tiên mười mấy năm qua xa nhà, hơn nữa tên tuổi mình cũng không lớn như vậy, nên không đến mức bị người nhận ra đến như vậy, vừa nghĩ như thế, bất an nho nhỏ trong lòng lập tức bị ấn xuống.

Quay đầu nhìn về bốn phía vách tường rực rỡ đóng chặt đồ trang trí, ý nghĩ vừa động, tiến lên từng bước, hướng phía vách tường liền đưa tay gỗ. Nàng thật muốn xem Y La Cư này rốt cuộc có phải hay không làm bằng vàng.

“Ha ha.” Động tác Mục Đồng Đồng làm cho thiếu niên cười ra tiếng: “Người thật đúng là đi thử a, đều nói là truyền thuyết, truyền thuyết là không thể tin.”

Bị thiếu niên cười nhạo, Mục Đồng Đồng ngượng ngùng buông tay xuống, thẹn quá hóa giận, tức giận quay đầu liếc mắt nhìn thiếu niên: “Ta nghiệm chứng truyền thuyết không có được a. huống chi tin đồn vô căn cứ chưa hẳn vô căn cứ, nếu không có nguyên do, làm sao có truyền thuyết khoa trương như vậy.

Kỳ thật theo tay kẻ bên đến vách tường, nàng liền phát hiện, vách tường này chỉ dùng gỗ lim thượng hạng khắc hoa sau đó phun nước son vàng, nhìn qua vàng son lấp lánh, thực ra thực chất vẫn là gỗ, trong lòng nho nhỏ thất vọng, nàng còn tưởng rằng, có thể thấy nhà làm bằng vàng thật chứ?

Thấy Mục Đồng Đồng trong mắt thất vọng, thiếu niên mỉm cười, buông mắt xuống: “Phòng này không phải bằng vàng người thực thất vọng?”

Bạch liễu tha nhất nhãn, Mục Đồng Đồng lạnh cười một tiếng: “Khó có thể nào người còn có thể cho ta biến ra một gian nhà vàng?” Nói xong Mục Đồng Đồng hơi quay đầu, nhìn về phía vách tường màu vàng kia, nhất thời về mặt mơ mộng: “Nếu ta có thể có được một gian kim ốc, bên trong phủ kín thảm lông màu trắng, lại có một giường lớn bằng vàng ròng. Ta liền cảm thấy thỏa mãn.”

Nhìn thấy Mục Đồng Đồng đắm chìm ở mộng ảo vui vẻ tươi cười, thiếu niên không khỏi mỉm cười: “Kim ốc tàng kiều sao? Kim quang lấp lánh, người không cảm thấy quá mức chói mắt sao?” Cái này hình như cũng không phải việc khó gì đi, ít nhất với hần mà nói dễ như trở bàn tay, bất quá vàng tính chất mềm, muốn xây dựng kim ốc trong lời nói, làm sao cam đoan cố định hình dạng, vẫn là vấn đề nan giải.

“Người không biết là kim quang lấp lánh nhìn tốt lắm? Hơn nữa, là người thì e rằng cũng không lại ghét bỏ vàng chói mắt được.” Hắt mày hỏi vặn lại thiếu niên, Mục Đồng Đồng nói với vẻ mặt đương nhiên.

Là như thế sao thiếu niên hơi hơi nhưn mày, hẳn không quá thích quang mang lấp lánh kia, bất quá hẳn thích tiểu nữ nhân này nhắc tới vàng là trong mắt lấp lánh quang mang, còn có khoe miệng ngọt tình tế cười kia, làm cho hẳn có loại xúc động cất chứa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bân Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bữa ăn bá vương 3

Quan sát hết khắp bốn phía, Mục Đồng Đồng đưa tay quai dưới cạnh thiếu niên: “Này người nói mang ta ăn cái gì, nơi này làm sao cũng không có người?”

Mâu quang chợt lóe, mỉm cười liếc mắt nhìn Mục Đồng Đồng, thiếu niên thân nhiên mở miệng, giọng điệu là ngay cả chính mình cũng không phát hiện ra sùng nịnh: “Đã đói bụng?” “Đừng có gấp.” Nói xong thân bí hướng Mục Đồng Đồng nháy mắt, làm động tác chó có lên tiếng, liền lặc mình ra khỏi phòng, còn đưa tay đóng cửa phòng lại.

Hắt mày nhìn cửa phòng đóng chặt, Mục Đồng Đồng xoay người đi đến ngồi xuống trước bàn tròn lớn giữa phòng, đưa tay phát qua khăn trải bàn gấm màu đỏ trên mặt bàn, tơ lụa xúc cảm vào tay, làm cho nàng nhìn không được chớp miệng, thật sự là nghiệp chướng a, đây là gấm Tô Châu thượng hạng sao? Cái này có giá cả vô thị gì đó, cứ nhiên bị người nơi này lấy đến làm khăn trải bàn? Ngắm lại lão cha kia của nàng, năm kia được kiện gấm Tô Châu ngoại sam, cả ngày coi như bảo bối đi, đề đầy hòm thu thập, không phải ngày quan trọng không mặc, nếu như khăn trải bàn này bị lão cha nàng thấy được, tình lấy gì kham a?

Ngay tại Mục Đồng Đồng vạn phần cảm thán nơi này xa xỉ thì thiếu niên kia bưng khay đẩy cửa mà vào, Mục Đồng Đồng ánh mắt khó tin, vạn phần đắc ý dọn đồ ăn, sau đó cảm hơi hơi nhấc, có chút tự hào mở miệng: “Thế nào? Nhìn ba món ăn này, có phải hay không rất muốn ăn?”

Liếc thiếu niên một cái, Mục Đồng Đồng hơi hơi bĩu môi, lại đem tầm mắt chuyển qua trên bàn, tuy rằng bộ dáng thối thiếu niên thực khiến nàng cảm tức, cũng không thể phủ nhận hẳn theo như lời, trước mặt ba món ăn, không nói đến chén đĩa kim quang lấp lóe kia, chính là màu sắc tạo hình đồ ăn, chính là nhìn khiến người thêm nhỏ dãi, mà ngoài bát bạch ngọc, bên trong nước nóng màu xanh biếc, mặt trên di động ba cánh hoa, còn có hai khối anh đào ướt át đỏ tươi, chỉ cần nhìn kỹ, chính là một đại hương thụ.

Thấy hai mắt Mục Đồng Đồng tỏa ánh sáng thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm thức ăn, thiếu niên nhìn không được lặc đầu cười khê: “Đồ ăn này, chỉ dùng để ăn, không phải dùng để nhìn, ném thử xem, hương vị tuyệt đối sẽ không khiến người thất vọng.” Nói xong, bưng lên bát bạch ngọc, liền đưa tới bên miệng Mục Đồng Đồng.

Nghe thiếu niên nói chắc chắn như vậy, Mục Đồng Đồng hắt nhẹ mi, ngấm bát ngọc đưa tới bên môi, cũng không khách khí, cúi đầu nhẹ nhấp miệng, tế hoạt tinh khiết và ngon làm cho nàng hơi hơi trừng ánh mắt, kinh hi hỏi: “Canh này là gì hả? Uống thật ngon a?”

Thấy Mục Đồng Đồng không khách khí liền tay chính mình này, cúi đầu ăn canh, mâu quang thiếu niên hiện lên có thể so với hào quang ngôi sao lấp lánh, môi đỏ mọng câu, giờ lên mị nhân cười nhẹ: “Đây là mỹ nhân canh. Thích không?”

Mỹ nhân canh? Mục Đồng Đồng kinh ngạc liếc mắt nhìn thiếu niên kia, nhớ tới đoạn ký ức ở sâu trong chỗ nào đó, là trùng hợp, vẫn là —— mâu quang nhũ lại, lại hướng thiếu niên kia nhìn lại, đối về ánh mắt xán lạng như vì sao của hẳn, bật cười lay động đầu, như thế nào có thể chứ? Trên đời hẳn là không có chuyện trùng hợp như vậy chứ?

“Vi sao gọi mỹ nhân canh, không gọi quân tử canh?” Hơi hơi buông mắt xuống, đầu đi kích động trong mắt, có phải hay không nàng suy nghĩ nhiều, thử xem sẽ biết.

Về mặt Mục Đồng Đồng quý dị biến hóa rơi vào trong mắt thiếu niên, chính là mâu quang hơi hơi chợt lóe, ẩn nghi hoặc xuống: “Phù dung như mặt, anh đào là cái miệng nhỏ nhắn, đúng là như hoa mặt mỹ nhân, cho nên gọi mỹ nhân canh, còn có quân tử canh sao? Ta đến giờ vẫn không biết, bất quá người nếu như thích, lần sau ta mang người đi ăn.”

Thiếu niên giải thích làm cho Mục Đồng Đồng trong lòng nhỏ nhỏ thất vọng đi, ngẩng đầu hướng hẳn khoe miệng ngoài cười nhưng trong không cười, âm thầm thở dài, chỉ biết, trên đời này đâu có chuyện trùng hợp như vậy. Cúi đầu nhìn mỹ vị trên bàn thực rất ngon miệng, không hề khách khí, cúi đầu bắt đầu đại khoái ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bân Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bữa ăn bá vương 4

Đôi mắt chớp chớp, Mục Đồng Đồng ngẩng đầu đối về quân sự kia mỉm cười: “Ta thiếu chút nữa quên, ta còn có chuyện rất quan trọng, phiền người có thể hay không tìm cho ta chút giấy cùng bút, ta muốn mượn người nơi này viết phong thư. Đợi lát nữa người tỉnh tiền.”

Không có một chút hoài nghi lời nói Mục Đồng Đồng, quân sự kia liền vội gật đầu một cái: “Cô nương chờ, tiểu nhân lập tức sẽ.” Nói xong liền khom người lui ra ngoài. Còn nhân tiện đóng cửa phòng lại.

Xác định quân sự kia đã đi xa, Mục Đồng Đồng một phen giữ chặt thiếu niên: “Người với nơi này rất quen thuộc?”

“Đúng vậy.” gật đầu không hiểu, thiếu niên không hiểu Mục Đồng Đồng vì sao vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc như vậy. Bất quá hấn tò mò nàng có chuyện quan trọng gì?

“Vậy là tốt rồi.” Mục Đồng Đồng gật đầu một cái, rất nhanh nhìn phía cửa, đưa tay kéo thiếu niên, vọt tới cửa sổ một phen đẩy cửa phòng ra, trước tiên trở mình đi ra ngoài.

“Người làm gì” Trùng lớn mắt nhìn Mục Đồng Đồng, thiếu niên nắm chặt song cửa sổ, nơi này là lầu hai, ngã xuống thì làm sao bây giờ?

“Người có bạc không? không có bạc thì theo ta.” Mắt liếc thiếu niên một cái, Mục Đồng Đồng thấy bộ dáng hấn cũng không giống như là có một nghìn bốn trăm lượng, không đi, chẳng lẽ chờ bị bắt a?

“Không có.” Thiếu niên thành thật lắc đầu, lập tức trùng lớn mắt, khó tin chỉ vào Mục Đồng Đồng: “Người cũng không có tiền, cho nên ——”

“Biết là tốt rồi.” Tai nghe được từ xa có tiếng bước chân, Mục Đồng Đồng một phen túm thiếu niên đem hấn từ cửa sổ lia ra ngoài, sau đó rất nhanh đóng cửa sổ, miểu thất lung, dọc theo ngoài cửa sổ, kéo thiếu niên dán lên vách tường, trở mình đến bên một nóc nhà Y La Cư.

“Nơi này người quen thuộc, phía trước dẫn đường.” Vững cước bộ, đem thiếu niên đẩy lên phía trước, Mục Đồng Đồng một bên quay đầu lại xem xét tình hình kim ốc phía sau, một bên miệng không ngừng thúc dục thiếu niên chạy nhanh.

Đưa tay nắm Mục Đồng Đồng, thiếu niên mang theo Mục Đồng Đồng ở nóc nhà đi xuyên qua mấy cái, liền dựa theo mấy cái tường thân trúc nhảy xuống mặt đất, mắt nhìn Y Cư La đằng xa, thờ phỉ phỉ chỉ vào Mục Đồng Đồng: “Người ăn cơm bá vương?”

“Như thế nào, không được sao?” Hắt mảy trùng mắt nhìn thiếu niên một cái, Mục Đồng Đồng bữu môi, vồ vồ bụi không khí trên tay: “Ai cho người mang ta đi đến chỗ đất tiền như vậy ăn cơm, hơn nữa ta cũng không phải có ý, chỉ là hôm nay không mang nhiều bạc như vậy, cùng lắm thì chờ ngày mai ta có tiền, quay về trả tiền là được.” “Người ngày mai còn có tiền sao?” Thiếu niên tò mò nhìn Mục Đồng Đồng, nghĩ ngờ mở miệng.

“Thừa lời, ta nói có thì có.” Mắt kia trùng mắt nhìn thiếu niên một cái, Mục Đồng Đồng phát hiện người này trong lời nói thật đúng là không phải bình thường.

Mặc kệ vẻ mặt thiếu niên kia còn nghi ngờ, Mục Đồng Đồng quay đầu lại nhìn ngõ nhỏ vắng vẻ phía sau, thời gian còn sớm, tìm chỗ chuẩn bị tiền.

Nhìn bóng dáng Mục Đồng Đồng, thiếu niên hơi hơi hắt mảy, nữ nhân này, sẽ không là tính bỏ lại hấn chứ? Như vậy sao được, vội nhanh bước chân, đuổi theo Mục Đồng Đồng, đưa tay kéo lấy ống tay áo của nàng: “Người muốn đi đâu?”

“Người quản làm gì?” Liếc mắt nhìn ống tay áo bị thiếu niên túm lấy, Mục Đồng Đồng nhú mảy, vung cánh tay muốn thiếu niên kia bỏ ra, tiệc rượu cũng tan, còn đi theo mình làm cái gì?

Nhưng thiếu niên kia lại dai như đĩa, dính vào thì vớt không xong: “Buông tay.” Mục Đồng Đồng trùng mắt nhìn cánh tay thiếu niên, lạnh lùng mở miệng.

“Không thả, mọi người ở Y La Cư kia biết ta, người nếu như chạy bọn họ theo tìm ta muốn đòi tiền bữa cơm kia.” Vẻ mặt quật cường nhìn Mục Đồng Đồng. Thiếu niên cầm lấy ống tay áo Mục Đồng Đồng, nắm thật chặt.

“Hóa ra là người lo lắng việc này.” Chợt gật gật đầu, Mục Đồng Đồng hắt mi nhìn thiếu niên: “Đó là ta sẽ đem tiền cơm trà Y La Cư, người sẽ không đi theo ta?”

Thiếu niên chỉ là khoe miệng giật gật, nhìn Mục Đồng Đồng một cái, sau đó cúi đầu xuống, mặc không lên tiếng, nhìn hấn như vậy, Mục Đồng Đồng cho là hấn cam chịu, thở sâu, áp chế nộ khí trong lòng: “Người trước buông ta ra, ta không bỏ lại người là được.”

Tuy rằng hiện tại trời đã tối rồi, nhưng trên đường cái vẫn có không ít người, nghĩ bộ dáng do dự như vậy, nhất là vẻ mặt ủy khuất của tên soái không có thiên lý, người không biết còn tưởng rằng nàng ăn hiếp hấn chứ? Tuy rằng đối với việc làm người tốt nàng không có hứng thú, nhưng nàng đối với việc làm ác nhân càng thêm không có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bàn Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một hồi đánh bạc 1.

Làm các nàng một hàng này, muốn chuẩn bị tiền, đương nhiên là phải tìm chỗ nhiều người, nhưng mà hiện tại ngày cũng đã trễ thế này, cũng chỉ có hai chỗ náo nhiệt nhất, một là thanh lâu, hình như có chút không thuận lợi, vậy chỉ còn lại sông bạc. Nhưng tại Tê Pượng thành, nàng thế nhưng nhân sinh mà không quen, vì thế mấy một hắt, liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, hơi hơi cúi xuống đầu ngón tay: “Ngươi, qua đây.”

“Hả?” Nghe được thanh Mộc Đồng Đồng, thiếu niên hơi hơi ngẩng đầu, liền đối về ánh mắt cùng động tác cực đủ khiêu khích của Mộc Đồng Đồng, nhất thời trong lòng căng thẳng, đôi mắt sáng chói hiện lên một tia đen thui. Hơi hơi nhấp môi, cô gái nhỏ này, có biết hay không động tác khiêu khích như vậy, đối về một người nam nhân bình thường là nhiều mị hoặc.

“Nói ngươi đây, mau tới đây.” Thấy thiếu niên kia chỉ là nhìn mình lại cọ cọ, Mộc Đồng Đồng không kiên nhẫn chờ, tiến lên từng bước nắm thiếu niên ngược lưng: “Ta nói ngươi có nghe thấy không?”

“Nghe thấy.” Cụp mắt nhìn tay nhỏ bé cầm lấy váy áo trước ngực mình, khoe miệng thiếu niên gọi lên một mặt suy nghĩ. Thản nhiên nâng mắt: “Có chuyện gì sao?”

“Ta tới hỏi ngươi, sông bạc lớn nhất nơi này ở chỗ nào?”

“Sông bạc?” Thiếu niên sững sốt, lập tức trừng lớn mắt, khó tin nhìn Mộc Đồng Đồng: “Ngươi sẽ không là muốn muốn đi đánh bạc ——”

Phất tay áo cắt đứt lời nói thiếu niên, Mộc Đồng Đồng tức giận liếc hắt một cái: “Ngươi không nên nhiều lời như vậy, bảo ngươi dẫn đường thì dẫn đường, lại nói nhiều, tin hay không ta thiên ngươi?”

“Thiên?” Thiếu niên nghi hoặc, nhưng nhìn đến Mộc Đồng Đồng giọng nắm đầm lên, lập tức co rút cổ lại: “Được được được, ta không nói, sông bạc lớn nhất là sao, phía trước còn có một nhà. Là sông bạc Kim Thịnh lớn nhất cả nước chi nhánh ở chỗ này —— Ngô, ngươi sao —— đột nhiên không đi như thế?”

Lời nói thiếu niên chưa nói xong, cũng chỉ thấy Mộc Đồng Đồng đột nhiên xoay người, bộ dáng trợn mắt trừng trừng, tựa như là hắt thiếu nàng mấy vạn lượng bạc.

“Ngươi nói sông bạc cái gì?” Không rảnh rồi phản ứng thiếu niên kinh ngạc, Mộc Đồng Đồng chỉ trừng mắt buồn bực lên tiếng hỏi, phùng đánh bạc Kim Thịnh, là sông bạc Kim Thịnh của tên Nhiệm Mặc kia.?

“Sông bạc Kim Thịnh hả? chính là cái sông bạc Kim Thịnh của phú khả địch quốc Nhiệm Mặc, Làm sao? Có vấn đề gì sao?” Thiếu niên có chút cổ quái nhìn Mộc Đồng Đồng, mày hơi hơi nhăn lại. Sẽ không phải là cùng Ngô Mặc kia có cừ oán chứ?

Quả nhiên đúng, Mộc Đồng Đồng tức giận hừ lạnh một tiếng, làm sao đến chỗ nào cũng tránh không khỏi người này, nàng làm sao thì núp như vậy, nhất định phải ngã quỵ trong tay Nhiệm Mặc này.

Bị ánh mắt Mộc Đồng Đồng tràn ngập phần hận nhìn cả người phát run, thiếu niên không khỏi nuốt nước miếng một cái: “Cái kia, người của sông bạc Kim Thịnh chọc tới ngươi?” Làm sao nhắc tới phường đánh bạc này, cô gái nhỏ này liền sắc mặt đại biến.

“Chọc tới ta không phải sông bạc, mà là chủ tử sông bạc, nếu không phải hắt, ta cũng không đến mức thăm như vậy?” hắt mi hoành thiếu niên một cái, Mộc Đồng Đồng hơi hơi nâng cằm lên: “Ít nói lời vô nghĩa, ngươi mau mau mang ta đi đến sông bạc, ta muốn đem tất cả tiền của tên Nhiệm Mặc kia đều thắng về.”

Mộc Đồng Đồng nói làm cho thiếu niên hơi hơi sững sốt, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia nghi ngờ, lập tức nheo mắt lại tìm tòi, cô gái nhỏ này bộ dáng giống như rất hận Nhiệm Mặc, Nhiệm Mặc chọc tới nàng? Nhìn thấy Mộc Đồng Đồng một bộ lời nói hùng hồn bộ dáng tính sẵn trong lòng, nhìn không được cười khẽ ra tiếng.

“Cười cái gì?”

“Ta chỉ là cảm thấy, nếu như ngươi chỉ là muốn dựa vào đánh bạc đem tiền hắt cũng thắng về, chỉ sợ là nhiệm vụ thật gian khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Một hồi đánh bạc 3

Hơi hơi hắt mi, Mộc Đồng Đồng mỉm cười liếc nhà chủ kia một cái: “Như thế nào, ngươi sợ thua không dậy nổi, đập bể bàn hiệu sông bạc Kim Thịnh

các người, mới đòi đuổi ta đi sao?”

“Thua không dậy nổi?” nhà chủ nhà kia nghe vậy hú lên quái dị: “Sòng bạc Kim Thịnh chúng ta, còn sợ thua không dậy nổi? Tiểu nương da, người đã không sợ chết như vậy, ông nội ta sẽ thanh toán cho người.”

Nói xong, nhà chủ hừ lạnh một tiếng, quay về đám người phía sau vung tay áo lên, đuổi bọn họ tản ra, chung xúc xắc trong tay hướng trước mặt Mục Đồng Đồng: “Thua rất thảm, tiểu nương da, đến lúc đó đừng trách ông nội không nhắc nhở qua người.”

Nghe nhà chủ kia một ngum một cái ông nội, tiểu nương da, thiếu niên hơi hơi chau mày, không hề giận hờn môi môi: “Muốn đánh bạc thì đánh bạc, chỗ nào nhiều lời như vậy, ông chủ các người là mời khách đến cùng cân nước miếng sao?”

Nghe vậy, nhà chủ kia ngẩng đầu, hí mắt nhìn thiếu niên phía sau Mục Đồng Đồng, nhất thời chau mày: “Tiểu tử người, biết đây là chỗ nào không? Cũng dám giáo huấn ông nội ——”

“Lời thừa thật là quá nhiều, rốt cuộc đánh bạc hay không?” Thấy nhà chủ mũi nhọn lại nhắm ngay thiếu niên, Mục Đồng Đồng mau quang chột lóe, không kiên nhẫn đưa tay đập đập cái bàn, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, có điều chỉ là một người nhà chủ sòng bạc, thì kiêu căng làm càn như vậy, có thể thấy được chữ tử sau lưng cũng không phải thứ tốt đẹp gì, may mắn nàng chạy nhanh, muốn thực làm cho nàng gả cho Nhiễm Mặc kia, không nên điên rồ không thể.

“Đánh bạc, đương nhiên phải đánh bạc.” Nghe được thanh âm Mục Đồng Đồng không kiên nhẫn, nhà chủ không hề để ý tới thiếu niên kia, chính là quay đầu lại, lạnh liếc Mục Đồng Đồng một cái: “Người đã vội chịu chết như vậy, ông nội đương nhiên thành toàn người, hiện tại mà bắt đầu, người trước áp chú.”

Nhìn nhà chủ kia đồ chung xúc xắc trước mặt, Mục Đồng Đồng nở nụ cười: “Theo ta đánh bạc, người đánh bạc không dậy nổi, người có thể đi gọi quản gia tới làm chủ.”

Nghe Mục Đồng Đồng lại nhắc tới việc này, nhà chủ kia nổi giận, cho tới bây giờ ở sòng bạc đánh bạc, nếu như đều cùng quản sự đánh bạc, còn cần nhà chủ này làm cái gì?

Sắc mặt trầm xuống, hai tay căng chặt trên mặt bàn, anh đứng lên, vừa định muốn mở miệng, một người áo xanh trang phục người hầu đi tới, bán vào bên tai hắn nói gì đó không biết, nhà chủ kia nhất thời sắc mặt cổ quái nhìn Mục Đồng Đồng một cái, hơi hơi mím môi một cái: “Quản sự chúng ta đáp ứng đánh bạc với người, cô nương chờ một lát.”

Về thái độ cùng khẩu khí nhà chủ kia đột nhiên chuyển biến, Mục Đồng Đồng chính là hơi hơi há mi một cái, quay đầu nhìn về phía gã người hầu chuyển lời kia, khóe miệng kéo xuống không thể nhận ra, hướng nhà chủ kia hơi hơi gật đầu một cái, xoay người tìm cái bàn yên tĩnh ngồi xuống.

Không quá lâu, nam tử một thân màu xanh, tao nhã tiêu sái đến trước mặt Mục Đồng Đồng: “Cô nương muốn cùng ta đánh bạc?”

“Đứng.” Híp mắt đánh giá nam tử áo xanh này, Mục Đồng Đồng há mi một cái, nhìn không được huyết sao, hảo khen một người nam nhân, tuy rằng bộ dạng thực không phải rất tuấn mỹ, cùng lắm cũng chỉ có thể tính trên thượng đẳng, đuôi mày hơi hơi há, cùng phong mâu hẹp dài, tự do một loại quyền rũ nguyên vẹn vốn có. Làm cho người ta không thể rời mắt. Nhất là cặp phượng mâu liễm diễm kia thời điểm nhìn người ta, làm cho tâm không thể không được muốn sa vào.

“Khụ khụ.” Thiếu niên một bên, thấy Mục Đồng Đồng nhìn y nhân kia không chớp mắt, ho nhẹ, cúi đầu kéo kéo ống tay áo Mục Đồng Đồng: “Người không phải muốn cùng hắn đánh bạc sao?”

“Người muốn tào lao.” Quay đầu lại mắt trừng trừng nhìn cái tên làm phiền nàng xem mỹ nam, quay đầu lại đối về phía nam tử áo xanh kia mỉm cười: “Chào người, ta gọi Mục Đồng Đồng, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.” Nói xong chìa tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nhìn tay nhỏ bé trắng nõn kia đưa tới, nam tử áo xanh hơi hơi sững sờ, nàng đây là muốn cùng hắn bắt tay sao? Tiểu nữ nhân này phương thức gặp mặt chào hỏi thật là có thú vị, tuy rằng từ tay nhỏ bé trắng nõn, thoát nhìn rất có lực hấp dẫn, nhưng là nếu hắn dám vờn tay, chỉ sợ tay hắn sẽ bị người nào đó cho đóa.

“Mục Đồng Đồng?” Nam tử áo xanh hơi hơi há mi, mắt dường như đắm chiêu nhìn thiếu niên phía sau Mục Đồng Đồng, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, khóe miệng chậm rãi dương lên, đòi về Mục Đồng Đồng cười: “Mục cô nương hữu lý, gọi ta Ngôn Phong là được.”

“Ngôn Phong? Tên rất hay.” Đối về Ngôn Phong mỉm cười, thu hồi tay cứng hồi lâu, cũng đã quên, triều đại này không thịnh hành cái này, cúi đầu nhìn thấy được ở đầu ngón tay Ngôn Phong vẽ ba khối xúc xắc, Mục Đồng Đồng nở nụ cười.

“Mục cô nương, muốn đánh bạc như thế nào?” Rất áp lực, mỉm cười nhìn Mục Đồng Đồng, Ngôn Phong cười thập phần vô hại.

“Khách tùy chủ phân, người quy định cù.” Đối với Ngôn Phong làm một động tác tay mời, Mục Đồng Đồng buông mâu, đưa tay từ bên hông lấy ra ngân phiếu còn sót lại bên người. Đặt vào trên bàn, cơ thể dựa vào phía sau, mỉm cười nhìn về phía Ngôn Phong.

Nghe Mục Đồng Đồng nói như vậy, Ngôn Phong chính là hơi hơi hất mi, hần quy định cù, tiểu nha đầu này là muốn định tiền đặt cược? Hần thật muốn nhìn nàng lấy cái gì cùng hắn đánh bạc.

“Đã như vậy, vậy so lớn nhỏ đi, đơn giản bớt việc, lớn tuổi định thắng thua.” Nói xong Ngôn Phong mỉm cười nhìn về phía Mục Đồng Đồng: “Cô nương mời hạ đồ.”

Một phen định thắng thua? Vậy không thể tốt hơn, cũng quay về trong cười, Mục Đồng Đồng, nhìn hai bên, đột nhiên đưa tay bắt lấy thiếu niên phía sau, hướng trước người đẩy: “Ta thể chấp hai cái mạng chúng ta, đánh cược mười vạn lượng bạc trắng.”

Tiếng nói Mục Đồng Đồng vừa dứt, bốn phía tức khắc vang lên một tiếng hút không khí, khó tin nhìn về phía Mục Đồng Đồng, nữ nhân này không điên sao, liền cược hai mạng các nàng, thể chấp mười vạn lượng bạc trắng? Nàng cho rằng nàng là ai hả? Nữ nhân hoàng đế cũng không nhất định đáng giá như vậy? Quả nhiên là tới nháo vùng, nhìn nha đầu cùng thiếu niên kia tuổi không lớn, lá gan ngược lại không nhỏ, ở Tây Ngụy, chỉ sợ vẫn là lần đầu có người dám ở sòng bài Kim Thịnh nháo?

Nhìn thiếu niên bị đẩy lên trước mặt, khóe miệng Ngôn Phong hơi hơi vừa kéo, mí mắt không thể khống chế run lên, mâu quang liếm điểm chột lóe, vẹo liếc thiếu niên kia một cái, cuối cùng bắt đầu nhìn về phía Mục Đồng Đồng: “Được, ta với người đánh cược, bất quá người cân phải hiểu rõ, hậu quả thua cuộc thực đau khổ.”

Đòi về Ngôn Phong thật là tâm có chút thay đổi, Mục Đồng Đồng chỉ hất mi cười, đưa tay hướng phía Ngôn Phong làm động tác mời, sau đó xoay người nhìn về phía thiếu niên, thấy hắn cúi đầu không nói, nghĩ đến hắn sợ, mâu quang không khỏi chột lóe, tay giữ chặt tại bên sườn buông xuống hơi sờ: “Yên tâm, ta sẽ không thua.”

Lòng bàn tay truyền đến cảm xúc mềm mại, làm cho thiếu niên trực giác nửa người đều run lên, bởi vì Mục Đồng là kẻ tại lỗ tại hắn vừa nói chuyện, hơi thờ ảm áp thôi trúng cái lỗ tai hắn nóng lên, thẳng nóng đến trong lòng, không khỏi nâng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn Mục Đồng Đồng nghiêm túc, mỉm cười, nhẹ nhàng ở dưới: “Ta tin tưởng người.”

Ngôn Phong bên cạnh, thấy thiếu niên đối về Mục Đồng Đồng lộ ra nụ cười ngượng ngùng như thế, khóe miệng nhin không được nâng lên, quay đầu nhìn về mặt Mục Đồng Đồng ung dung, không khỏi khẽ lắc đầu, tiểu nha đầu, người cũng biết người kia là ai? Cừu nhiên đem mạng của hắn đổi lấy mười vạn lượng bạc trắng, bất quá, hắn muốn hay không thắng một phen này? Nếu là thắng, cũng sẽ không chịu khuất dưng người, ai, thật rối rắm, cái chuyện này vạn năm khó gặp, làm sao khiến hắn cấp quán?

Thời điểm Ngôn Phong đang rối rắm vô cùng, thiếu niên kia nhẹ nhàng hướng phía đầu bên này thoáng nhìn, sau đó hơi hơi cúi đầu, về mặt ngượng ngùng Mục Đồng Đồng tùy ý đem hắn kéo đến một bên ngồi xuống, nháy con mắt, nhìn hai chung xúc xúc trên bàn, chời đợi trận đặt cược mười vạn hào kiệt đánh bạc mở màn.

Thiếu niên liếc tới một cái, làm cho tất cả ý niệm trong đầu Ngôn Phong đều biến mất, vội vàng cúi đầu, ngoan ngoãn tiểu sái đến đối diện Mục Đồng Đồng ngồi xuống, đem hai chung xúc xúc giữa bàn đẩy đến trước mặt Mục Đồng Đồng, sau đó quay đầu phân phó hạ nhân: “Đi chuẩn bị ngân phiếu mười vạn lượng.”

Sòng bạc Kim Thịnh là sòng bạc lớn nhất Tây Ngụy, Tê Phụng thành coi như là cái Đại Thành trấn, mười vạn lượng tuy rằng không phải số lượng nhỏ, nhưng ở trong này, cũng coi như không là gì, rất nhanh, hạ nhân kia mang ngân phiếu qua, tiền đặt cược đúng chỗ, kẻ tiếp chính là đánh bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Đem hạ nhân lấy ngân phiếu trước mặt đuổi đi, Ngôn Phong ngẩng đầu nhìn hướng Mục Đồng Đồng: “Cô nương, một phen định thắng thua, đánh cược đại hay là đánh cược tiểu?”

Lướt qua chông chênh ngân phiếu thật dày kia, khóe miệng Mục Đồng Đồng khẽ nhếch, trong mắt hiện lên quyết tâm chiến thắng: “Nếu một phen định thắng thua, ta đây liền đánh cược tiểu. chút ai nhỏ nhất, thì người đó thắng.”

Nghe Mục Đồng Đồng vừa nói như vậy, Ngôn Phong hơi hơi điểm phía dưới, tỏ vẻ không dị nghị, hướng phía Mục Đồng Đồng làm động tác mời, liền đưa tay với lấy chung xúc xúc trước mặt, tùy ý đóng đưa hai bên: “Cô nương, ta hiện tại cho người cái cơ hội cuối cùng, đánh cược đại hay là đánh cược

tiểu?”

Nhiều mày nhìn Ngôn Phong một cái, Mục Đồng Đồng có chút không kiên nhẫn, sao mĩ nam đều phiền toái như vậy chứ? Không hờn giận nhiều mày: “Sao nhiều chuyện như vậy, ta đã nói đánh cuộc nhỏ.” Nói xong cũng không nhìn Ngôn Phong một cái, cầm lấy chung xúc xắc trước mặt mình quơ quơ, hướng trên bàn một phương: “Tốt lắm, cùng nhau mở.”

Hai người bộ dạng không chút để ý, dân cờ bạc vậy xem bắt đầu không bình tĩnh, đây chính là hào đánh cuộc mười vạn a? liên như vậy đông đưa hai hoàn thành? Người quản sự sòng bài Kim Thịnh, đó là đại khí thô, vậy thì thôi, tiểu cô nương này, đánh cuộc chính là hai cái mạng, cũng qua loa như vậy, một chút cũng không thận trọng, thật đúng là không biết chữ ‘tử’ (死) viết như thế nào?

Nhìn Mục Đồng Đồng như vậy, Ngôn Phong chỉ hơi hơi hất mi, nhưng chưa nói cái gì, xúc chung xúc xắc lên, nhìn đến ba điểm hồng hồng lớn kia, mọi người ò lên, tầm mắt đồng thời chuyển hướng đến Mục Đồng Đồng, tiểu cô nương chết chắc rồi.

Mục Đồng Đồng chỉ quét mắt nhìn ba khối xúc xắc kia hơi hơi cup mắt: “Không tồi, ba điểm, quả thật là ít nhất, hiện tại nên xem ta.” Nói xong, tay mở chung xúc xắc lên.

Từ tay Mục Đồng Đồng, đặt ở trên chung xúc xắc bắt đầu, tầm mắt mọi người, không rời khỏi bàn tay nhỏ bé trắng nõn kia, đợi nhìn điểm tiểu cô nương này, cũng không nghĩ đến, chung xúc xắc nhấc lên, bên trong nhưng một con xúc xắc đều không có. Cái tình huống này? Vừa rồi tiểu cô nương thời điểm muốn xúc xắc, rõ ràng nghe đến thanh âm, và xúc xắc làm sao lại vô duyên vô cớ biến mất không thấy? Tức khắc, ánh mắt rớt xuống.

Nhìn chung xúc xắc trống trơn, thiếu niên kia chính là hơi hơi hất mi, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, khóe miệng gọi lên một mặt cười, liếc Mục Đồng Đồng một cái khẽ lắc đầu, cô gái nhỏ này. Khó trách dám cùng Ngôn Phong bình tĩnh đánh bạc như vậy. Nguyên lai đã sớm nghĩ được.

Mà nói Phong còn lại nhấn chặt mày, vẻ mặt khiếp sợ, khó tin nhìn Mục Đồng Đồng mỉm cười khuôn mặt nhỏ nhắn đặc ý, tại sao có thể như vậy? nha đầu nhỏ cư nhiên dưới mắt mình bọm lão thiên? Nhưng nàng là làm như thế nào đến, thế nhưng có thể giấu được nhiều ánh mắt như vậy?

Hướng về ánh mắt khó tin của Ngôn Phong, Mục Đồng Đồng chỉ hất mi cười, đúng vậy, nàng bọm lão thiên, có thể nào, vốn đánh bạc, chính là một kỹ thuật sống, hơi hơi nhắc cảm, đặc ý nhìn về phía Ngôn Phong: “Thế nào, ta ở đây không điểm, không điểm có phải hay không so với ba điểm nhỏ hơn?”

Nghe Mục Đồng Đồng nói như vậy, nhà chủ một bên thẳng đứng lông, hấn ở sòng bạc lẫn lộn vài thập niên, cũng còn không có gặp qua đánh bạc như vậy, kích động tiến lên từng bước, chỉ vào mũi Mục Đồng Đồng: “Tiểu nương da, trù lão thiên, người tới a, bắt lấy nàng ta.”

“Đi xuống.” Nhiều mày quát nhà chủ kích động kia, Ngôn Phong hướng phía Mục Đồng Đồng mỉm cười, tao nhả đứng dậy, đẩy ngân phiếu đến trước mặt nàng: “Nguyện đánh bạc chịu thua, cô nương đánh bạc kỹ thuật hơn người, tại hạ bội phục, Những ngân phiếu này là của cô nương.” Nói xong xoay người không chút để ý phiếu nất xung quanh: “Sòng bạc Kim Thịnh ta đánh bạc nguyện chịu thua, cũng không cho phép làm khó cô nương này, nếu như cô nương này ở Tê Phụng Thành xảy ra chuyện gì, sòng bạc Kim Thịnh ta nhất định truy xét tới cùng.”

Tuy rằng, có người nọ đi theo bên người, tiểu cô nương này an toàn không đoán, nhưng mà tiền bạc lộ ra ngoài, vẫn là tiền bạc lớn như vậy, sòng bạc lại là nơi long xà hỗn tạp, khó tránh khỏi đưa tới bọn đạo chích nhớ đến. Lại nói như thế nào, tương lai cũng là chủ mẫu, nếu như ở khu vực mình xảy ra chuyện gì, hấn có thể trực tiếp nhảy sông tự vẫn.

Bắt buộc thành hôn

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Bắt buộc thành hôn

Không nghĩ đến nhẹ nhàng như vậy đã có mười vạn lượng bạc, còn có quản sự sòng bạc Kim Thịnh nói bảo vệ nàng ở Tê Phụng thành bình an, Mục Đồng Đồng hơi hơi hất mi một cái, khóe miệng gọi lên một mặt cười nhẹ, xem ra người này chính là thủ hạ Nhiệm Mặc, vẫn là có thể lấy người.

Thu hồi ngân phiếu Ngôn Phong đẩy tới, Mục Đồng Đồng cũng không thèm nhìn tới, tùy ý từ giữa cầm lên một chồng, xoay người đưa cho thiếu niên kia: “Này, cái này cho người, trừ ra tiền trước đó còn nợ Y La Cư, còn lại đều cho người, không cần lại đi theo ta.” Mục Đồng Đồng nói xong, đem ngân phiếu còn lại tùy ý hướng túi tiền nhét vào, xoay người rời đi.

Thấy Mục Đồng Đồng nhanh nhẹ rõ ràng bỏ lại mình như vậy, nhiều thiếu niên nhủ lại, buông mắt xuống che đi âm thầm trong mắt: “Người bây giờ phải đi? Dự định đi chỗ nào?”

Cái này không phải chuyện của người.” Quay đầu lại hất mi liếc thiếu niên một cái, cước bộ Mục Đồng Đồng không ngừng, thẳng lướt qua đám người, cũng không quay đầu lại khoát tay chặn lại: “Không cần lại đi theo ta, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Nhiều mày nhìn Mục Đồng Đồng ra khỏi sòng bạc Kim Thịnh cũng không quay đầu lại, thiếu niên quay đầu lại, nhìn mắt buông xuống đầu, bả vai Ngôn Phong một nhún một nhún, mày hất lên, hơi hơi buông mắt, khóe miệng gọi lên một mặt cười nhẹ: “Thế nào, bộ dáng ta vừa rồi cười rất tốt sao?”

Tuy rằng thanh âm thiếu niên nghe ra thực rất ôn hòa, đáng nói Phong đã có loại cảm giác lạnh thấu tâm, mạnh ngáng đầu, đòi về khoe miệng thiếu niên ngậm cười nhẹ, cảm lòng không được lui về phía sau từng bước, sờ sờ cái mũi không dám nói cái gì, biết thiếu niên hừ lạnh một tiếng, xoay người rồi đi, môi nhẹ thờ một tiếng, quay đầu đối về ánh mắt kinh ngạc của nhà chủ, nhất thời sắc mặt trầm xuống: “Làm sao, bộ dạng ta vừa rồi cười tốt lắm sao?”

Nói xong, Ngôn Phong nhìn chường quầy bộ dáng cam như hến kia, khoe miệng nhẹ nâng, trong lòng thoáng chút thăng bằng. Mâu quang vừa chuyển, nhìn về phía hướng thiếu niên rồi đi, chân chừ, vẫn là nhấc chân theo đi, cho dù bị phát hiện, bị đánh chết, cũng không có thể bỏ qua trò hay này.

Lúc này, Mục Đồng Đồng ra khỏi sòng bạc, trực tiếp trở về khách điểm, ngày này, quá đặc cũng quá chút đặc sắc, bất quá cũng mệt mỏi, hiện tại nàng tưởng tượng chiếc giường mềm mại của mình cùng gối đầu êm ái.

Sáng sớm thức dậy, tinh thần sung mãn, miễn cưỡng đuổi thất lung, Mục Đồng Đồng xúc chán lên nhảy xuống giường, mới phản ứng trở lại, một chân chạm đất, nhất thời phát hiện điều không bình thường, nàng tối hôm qua rõ ràng là đến cuối đầu ngủ, căn bản là không nhớ rõ có đắp chăn, chẳng lẽ là mộng du? Hơi hơi nhú đầu dậy, Mục Đồng Đồng mở cửa phòng ra, cửa định muốn hô tiểu nhị đưa nước rửa mặt, liền mất sắc thấy thiếu niên kia đang bung một chậu nước lên lầu, cả kinh, vội vàng nghiêng mình đóng cửa phòng, gặp quý, người này làm sao còn ở đây.?

Rất nhanh trở lại trên giường nằm, mới vừa đắp chăn, chợt nghe đến thanh âm mở cửa, vội nhắm mắt lại, nghe đóng cửa, để đồ vật, còm có tiếng bước chân di động tới bên giường, trong lòng rồi rấm rần chết, rốt cuộc muốn hay không mở mắt ra, chất vấn cái tên đáng ghét này rốt cuộc muốn làm gì?

Không đợi Mục Đồng Đồng rồi rấm trở lại, tiếng bước chân kia lại dần dần đi xa, sau đó lại là thanh âm mở cửa đóng cửa, biết thiếu niên đã đi ra ngoài.

Mục Đồng Đồng rốt cuộc nhin không được, rất giận giữ từ trên giường nhảy xuống, vọt tới cửa, mở cửa ra một khe hở, thấy thiếu niên xuống lầu, thờ sấu, áp chế con tức trong lòng bốc lên, quay trở lại phòng, mở cửa sổ sau, tìm ngựa của mình, thờ sấu, làm lại trò cũ, trở mình từ cửa sổ nhảy xuống, lạng lẽ lên ngựa, lên chuồn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Thiếu niên không nghĩ tới, chính mình chỉ là đi ra ngoài tìm đồ ăn cho Mục Đồng Đồng, quay lại đã không thấy bóng người của nàng, đôi mắt hơi trầm xuống, khoe miệng không hồn giận khê mân, hơi thờ dữ dội trong nháy mắt bao phủ bốn phía, neho lại đôi mắt trừng hướng phía cửa sổ: “Tiến vào.”

Tiếng nói thiếu niên hạ xuống, bóng dáng màu xanh chợt lóe, tiến vào là kim câu sòng bạc Ngôn Phong: “Chủ tử, làm sao sáng sớm bực tức lớn như vậy. Tối hôm qua không hòa thuận sao?”

“Không muốn chết thì câm miệng cho ta.” Trừng mắt lạnh lùng nhìn Ngôn Phong, hấn cũng không quên tối hôm qua cái tiểu nữ nhân kia, có đúng không đối với khuôn mặt già to này đã ngốc lâu. Chẳng lẽ khuôn mặt hấn này cũng đừng nhìn thật là tốt?

Trong mắt thiếu niên ánh mắt có thể so với lạng trì, làm cho ngôn phong cả người rùng mình một cái, khoe miệng tươi cười nhanh chóng thu lại: “Chủ tử, Mục cô nương ra khỏi thành.”

“Đi theo hướng nào.”

“Gia Nguyên thành.”

“Gia Nguyên thành?” Mây thiếu niên nhẹ hất, khoe miệng khê nâng, nhất thời vừa lòng hơi thờ bỗng nhiên dần dần: “Truyền lệnh xuống dưới, chặt chẽ chú ý hướng đi nha đầu kia, không được bất luận kẻ nào đồng tới nàng, ta hiện tại có việc muốn đi xử lý, chờ ta trở lại lại tiếp tục gặp nha đầu kia.” “Nếu như chủ tử là muốn đi Thái Bình thành, vậy không cần.” Cảnh báo nguy hiểm giải trừ, khoe miệng Ngôn Phong lại tiếp tục tươi cười như cũ.

“Vì sao” Mây thiếu niên nhẹ hất. “Chủ tử, tối hôm qua không có nghe đến cô nương tự giới thiệu sao?” Ngôn Phong buồn cười nhìn chủ tử hấn, một người rõ ràng thông minh như thế, làm sao thì cô tình phạm hồ đồ trên việc này, hay là hấn căn bản là không biết nữ nhân ban đầu mình muốn kết hôn tên gọi là gì? Bất quá theo hấn hiểu rõ, vẫn là có thể nghiêng về phương án hai nhiều nhất.

Đúng vậy, thiếu niên này chính là tay tài phú thiên hạ Nhiễm Mặc, cũng chính là người Mục Đồng Đồng phải gả.

“Mục Đồng Đồng?” Ngôn Mặc hất mi, Mục Đồng Đồng này cùng chuyện hấn muốn làm có liên quan gì, cái tên này tốt nhất nhanh nói rõ.

“Ta nói, chủ tử a, người chẳng lẽ không biết tân nương từ ngươì muốn kết hôn cũng gọi Mục Đồng Đồng?”

“Nàng chính là cái nữ nhân dám cả gan đào hôn?” Nhiễm Mặc sùng sốt, lập tức khoe miệng chậm rãi dương lên, quả thật, nha đầu kia là người có thể

làm ra chuyện này. Khó trách lại đối với Nhiễm Mặc oán hận lớn như vậy.

“Tìm người chú ý nha đầu kia, nếu đã tặng tới cửa, cũng đừng nghĩ muốn bỏ trốn. Mặt khác truyền tin về, nói hôn lễ có thể tiếp tục.” Một điệp thanh âm truyền lệnh, cũng không quản Ngôn Phong có phản ứng gì, Nhiễm Mặc tâm tình rất tốt tiêu sái ra khỏi khách điểm, về nhà lấy vợ thôi. Mà Mục Đồng Đồng ra khỏi Tê Phượng thành, không khỏi hắt xì một cái, dụi dụi cái mũi, hơi hơi nhàu mày. Lắc đầu tiếp tục lên đường.

Bắt quả phía sau đây hai tên là có chuyện gì xảy ra, dọc đường không xa không gần đi theo nàng, nàng nhanh, bọn họ cũng nhanh, nàng chậm, bọn họ cũng chậm. Nàng cùng trong lòng thẳng sợ hãi.

Sẽ không là đêm qua ở sông bạc Kim Thịnh thấy mình thắng tiền, muốn mưu tài sát hại tính mạng chứ? nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi căng thẳng một đường ra rồi thúc ngựa hướng Gia Nguyên thành đi, chờ vào thành, nhiều người nào nhiệt, cũng không tin vút không xong hai cái đuôi này.

Quả nhiên, tới Gia Nguyên thành, vừa vào cổng thành, hai tên kia liền không thấy bóng dáng, trong lòng dễ chịu tìm khách điểm lớn nhất, thư thư phục phục ngâm nước nóng tắm, ăn độn đồ ăn mỹ nữ, sau đó ngả đầu liền ngủ.

Chờ Mục Đồng Đồng thời điểm mở mắt ra lần nữa, bên tai là tiếng chiêng trống vang trời, trước mắt một mảnh đỏ rực, còn bị đám người ôm, vào liền tròng lớn mắt, đây là có chuyện gì?

“Giờ lành đã đến, tân lang tân nương bái thiên địa. Nhất bái thiên địa ——” Thanh âm cao vút lạnh lạnh, xướng nam cao âm tuyệt đối hoàn mỹ, nhưng mà vấn đề là, những đồ tay nàng là chuyện gì xảy ra, làm sao có thể ngăn thúc nàng còn có mệnh ẩn dấu của nàng.

Chết tiết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Nàng như thế nào cả người một chút khí lực cũng không có, liền ngay cả mở miệng cũng nói không ra?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Nhị bái cao đường ——” Lại là cao âm kia, Mục Đồng Đồng bị người đỡ dạo qua một vòng, tiếp theo lại bị ấn xuống, ngạnh sinh sinh khấn đầu một cái.

Sau đó một cái hầu bao đỏ xuyên qua khăn voan đưa tới trước mặt nàng. Không đợi nàng xem rõ hầu bao thêu kim tuyến kia là cái hoa văn gì, liền từ một bên vurun một đôi tay, tiếp nhận cái hầu bao kia nhét vào trong ngực nàng.

“Phu thê đối bái ——” Thanh âm cất cao kéo dài lại vang lên, Mục Đồng Đồng bị người phụ giúp còng một vòng, sau đó một bàn tay đặt ở trên cổ của nàng, bách nàng cúi đầu, lần này có thể là người đề nghị có cổ nàng, lực đạo dùng qua chính là sao lại thế này, khăn voan đỏ au kia, cứ nhiên theo động tác nàng xoay người, từ đỉnh đầu lướt qua xuống, nhất thời trước mắt sáng ngời, rốt cuộc thấy rõ tình cảnh hiện tại, mà khi thấy rõ bóng dáng toàn thân hồng y xinh đẹp đứng ở đối diện nàng, đối về con người khuôn mặt tuyệt mỹ cùng phần nộ kị, nhất thời mở to hai mắt nhìn, dĩ nhiên là hắn ——

“Đưa vào động phòng ——” Ngay sau đó là thanh âm cao vút lạnh lạnh, đem Mục Đồng Đồng từ khiếp sợ kéo hoàn hồn.

Trái ngược với Mục Đồng Đồng đang kinh ngạc, trên mặt Nhiễm Mặc tuyệt mỹ là nụ cười hạnh phúc, xoay người ôm lấy Mục Đồng Đồng đang ngây ngốc, đối về người cả đại sảnh phía sau mỉm cười, tự ý nhắc chân lướt qua mọi người, hướng sân trong treo dải lụa hồng đi đến.

Tiến vào gian phòng, Mục Đồng Đồng đã bị ánh sáng lấp lánh ánh mắt, tròng mắt nhìn, tròng mắt gian phòng phục trang đẹp đẽ, đảo qua tất cả dụng cụ kim quang lấp lánh, cuối cùng tâm mắt dừng ở trên người Nhiễm Mặc vẻ mặt đang cười thẹn thùng, tròng mắt nhìn, há to miệng. Chết tiết này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Hiểu được ý tứ Mục Đồng Đồng, Nhiễm Mặc mỉm cười, buông Mục Đồng Đồng xuống, rót một ly rượu đưa tới bên miệng Mục Đồng Đồng: “Uống cái này sẽ bình thường lại.”

Nhàu mày nhìn Ngôn Mặc, từ trong mắt trong trẻo kia không nhìn ra khác thường, Mục Đồng Đồng mới cúi đầu nhìn ly rượu trong tay hắn, nhấp mím môi, hoài nghi uống xong rượu trong tay hắn, quả nhiên, đem rượu nhập vào trong bụng, thân thể xụi lơ dần dần khôi phục lại khí lực, miệng há to, cũng có thể phát ra âm thanh.

“Ngươi, ngươi chết tiết, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tiến lên, bắt lấy vạt áo Nhiễm Mặc, Mục Đồng Đồng tức giận hỏi.

Buồn cười nhìn Mục Đồng Đồng, Nhiễm Mặc lời hi phục trên người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Mục Đồng Đồng bị nhuộm lửa giận, khoe miệng nâng lên đáng cười thật tươi: “Nương tử, nàng xem không biết sao? Chúng ta bái đường thành thân a?”

“Ta cũng không phải người mù, đương nhiên nhìn ra được đến đây là bái đường thành thân, ta là hỏi ngươi, ta làm sao lại mặc thành như vậy, còn cùng ngươi bái đường?” Chịu không nổi rống to, Mục Đồng Đồng cảm thấy chính mình đều nhanh hồng mắt, ai tới nói cho nàng, nàng rõ ràng là ở khách điểm ngủ kia mà, làm sao vừa mở mắt đã đến hi đường?

Nhiễm Mặc mỉm cười, đưa tay gỡ đồ trang sức phiền phức trên đầu Mục Đồng Đồng: “Việc này không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã báỉ đường a, nàng là nương tử của ta, ta là phu quân của nàng, nương tử, chúng ta vào động phòng.”

Nhẹ nâng cằm đẹp đẽ của Mục Đồng Đồng, khoe miệng gọi lên đáng cười mỉ hoặc, phả ra hơi thở ấm áp, chậm rãi hôn lên môi hồng khẽ nhếch của Mục Đồng Đồng.

“Đừng——” Lời nói chống cự bị Nhiễm Mặc nuốt vào, thân thể vừa mới khôi phục thể lực, không đủ để kháng cự cánh tay mạnh mẽ của Nhiễm Mặc, vô lực nương tựa trên người Nhiễm Mặc, nhìn thấy đôi mắt mỉ hoặc mờ màng gần trong gang tấc, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Chìm đắm trong nụ hôn nhiệt tình của Nhiễm Mặc——

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Sau đó, trừng mắt nhìn đỉnh màn đỏ rực trước mắt, nàng xem như đã động phòng? Mục Đồng Đồng nôn muốn chết, hận không thể đâm chết khối đậu hũ kia, hôm nay có tân nương tử so với nàng càng kỳ quái hơn sao?

Vừa tỉnh lại, ngay tại lễ đường, thân bất do kỷ, đã báỉ đường, sau đó trong lúc hồ đồ bị ăn sạch sẽ. Mà cái tên đầu sỏ gây nên còn lại là vẻ mặt thỏa mãn, cười cùn hồ ly giống như nhau.

Nhiễm Mặc nằm nghiêng người, một tay giữ đầu, vén sợi tóc mềm mại trước ngực Mục Đồng Đồng quẩn quanh ở đầu ngón tay thương thức, lười biếng mở miệng: “Nương tử, đôi vị phu biểu hiện vừa lòng không?”

Nếu ánh mắt có thể giết người, như vậy giờ phút này Nhiễm Mặc khẳng định đã bị từng xéo ba trăm đao. Hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, Mục Đồng Đồng đoạt sợi tóc trong tay hấn, tức giận quay người lại, tác động eo thon nhỏ mọt môi quá độ, nhất thời đau nhe răng trợn mắt.

Vì cái gì? Vì cái gì? Rõ ràng ra sức chính là hấn, vì sao bị giày vò lại là nàng?

Mục Đồng Đồng đột nhiên nhú chặt mày, khế cắn môi dưới bộ dạng vẻ mặt thống khổ, làm cho Nhiễm Mặc trong lòng cả kinh, vội đưa tay đỡ nàng: “Làm sao vậy?”

Khi nhìn thấy nàng tay nhỏ bé không tự chủ xoa bên hông, trong mắt hiện lên một tia thâm sâu hiểu rõ, mỉm cười, đưa tay bao phủ trên tay nhỏ bé Mục Đồng Đồng xoa bên hông, thể chỗ động tác của nàng, lực đạo vừa phải, giúp nàng xoa dịu phần eo đau nhức.

Lòng bàn tay nóng như lửa, dán trên da thịt mềm mại, dần dần ban đầu săn sóc từ từ thay đổi vị đạo, một đôi bàn tay to chậm rãi dời đi vị trí. Càng ngày càng hướng xuống.

“Cút ngay.” Nhận thấy ý đòi Nhiễm Mặc, rút cuộc bất chấp thân thể không tốt, Mục Đồng Đồng kéo chăn bao lấy thân thể, thân thể cứng ngắc đứng lên, một phen đẩy hấn ra, cảm thụ a, nàng như vậy, hấn cư nhiên còn hạ thủ tàn phá.?

Người này thật sự là rất đáng giận, mặc quần áo, nhả nhận hữu lễ, một bộ hình dáng mỹ thiếu niên ngoan ngoãn, nhưng cởi quần áo ra, liền trực tiếp hóa thành dã thú, chính là một dã thú không ăn no.

Dùng chăn bao thật chặt cơ thể, Mục Đồng Đồng giận dữ trừng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của Nhiễm Mặc, đưa ngón tay ngọc ra, chỉ vào mũi hấn: “Không cho phép ngươi chạm vào ta.”

Trùng mắt một đôi mắt trong veo vô tội, mâu quang Nhiễm Mặc chột lóe, mang theo vài phần ủy khuất lên án nhìn Mục Đồng Đồng: “Nhưng nàng là nương tử ta vừa cưới ra khỏi cửa a?”

“Ít đến.” Lạnh cười một tiếng, không bao giờ bị che mờ bởi biểu cảm vô tội của người này nữa, thời điểm nàng khóc to nói không muốn, cũng không thấy hấn ít gây sức ép nàng một chút, nghĩ đến nàng là ngu ngốc sao?

Càng nghĩ càng giận, lôi bộ quần áo ở trên người qua một bên, nhảy xuống tựa như giường lớn màu đỏ vạn phần nguy hiểm, vẻ mặt đề phòng trừng mắt nhìn Nhiễm Mặc, đem tấm màn quét đến vết cào gọi cảm trước ngực hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, hơi hơi bắt đầu: “ta nói với ngươi, về sau không được gọi ta là nương tử, hôn sự này căn bản là một trò đùa, ta là không biết tình huống với ngươi báỉ đường, căn bản là không tính. Ta không thừa nhận.”

Nghe Mục Đồng Đồng nói như vậy, Nhiễm Mặc hơi hơi buông rèm mi xuống, quét mắt nhìn ‘chứng cứ’ trước ngực khế thở dài: “Nương tử, nàng đây là ăn xong thì chùi sạch sẽ không nhận sao?”

Cũng không biết hán làm như thế nào đến, rõ ràng một khắc trước còn nằm ở trên giường, ngay sau đó cũng đã đem Mộc Đồng Đồng cách xa hán vài bước ôm trong lòng, bàn tay to nóng như lửa cách nhiều lớn quần áo dán tại bụng bằng phẳng, cách quần áo truyền lại lòng bàn tay cực nóng: “Nơi này, nói không chừng đã có cục cưng của ta, nương tử nhẫn tâm để nó vừa sinh ra đã không có phụ thân?”

Tuy rằng đã từng có quan hệ chặt chẽ không thể phân, nhưng Mộc Đồng Đồng vẫn là không quen động tác thân mật như vậy, giấy dựa từ trong lòng Nhiễm Mặc đi ra, trừng mắt nhìn hán một cái: “Ngươi ít bẽ cong sự thật, ta mới là bị ăn sạch kia được không? Còn có, nào có mau có cục cưng như thế?”

Nhiễm Mặc buồn cười nhìn Mộc Đồng Đồng giậm chân, biết nghe lời mở miệng: “Được được được, nương tử là bị vi phu ăn, vậy vi phu chịu thiệt thòi biết không? Cục cưng cho dù hiện tại không có, tin tưởng năng lực phu quân, rất nhanh cũng sẽ có.” Dù sao hán không buông tay, nàng nhất định không có khả năng thoát khỏi hán.

Trừng mắt nhìn Nhiễm Mặc, Mộc Đồng Đồng tức giận mở miệng: “Ta mới không cần ngươi chịu thiệt thòi chứ, hơn nữa ta cũng tuyệt đối sẽ không cho ngươi sinh cục cưng.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Mặc Trang

Mộc Đồng Đồng vừa dứt lời nói, Nhiễm Mặc đưa tay chụp tới đem nàng kéo vào trong lòng, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận, sủng nịnh cười: “Khó mà làm được, ta chính là nhận định nàng, đời này nàng không thể không sinh cục cưng cho ta.”

Nói xong, ôm lấy Mộc Đồng Đồng quay người lại, lại lần nữa rơi vào giường lớn đỏ rực tràn ngập hơi thở ấm áp: “Xuân tiêu một khắc đáng nghìn vàng, nương tử liền bỏ phí như vậy?”

Bị Nhiễm Mặc ôm lấy té ở trên giường, Mộc Đồng Đồng giấy dựa đứng dậy, nghe Nhiễm Mặc vừa nói như vậy, nhất thời hừ lạnh một tiếng hơi hơi nhướn mày: “Chẳng lẽ ngươi không biết lãng phí là bản tính của ta, phung phí là bản năng của ta, sự sống của ta chính là tiêu xài lãng phí. Ngươi nếu như cười ta, sẽ không sợ ta đem ngươi bại gia sạch túi?”

Nghe Mộc Đồng Đồng vừa nói như vậy, Nhiễm Mặc lơ đãng âm thầm cười: “Không sợ, nhà của ta cái khác cái gì đều không có, chính là nhiều tiền, đang lo dùng không hết chứ.”

Xem bộ dạng Nhiễm Mặc lạnh nhạt nói nhẹ đều không để ý, Mộc Đồng Đồng càng thêm tức giận, nhịn không được rống giận: “Ngươi sẽ hối hận.”

Rống hét, dùng sức muốn đẩy cánh tay bao bọc ở bên hông ra, nhưng ai biết đôi tay kia thỏa mái kéo mình là cánh tay lại lay động không được. Buồn bực trừng mắt nhìn Nhiễm Mặc một cái, ở trong lòng hán xoay người một cái, đưa lưng về phía hán nhắm mắt lại, nếu không lay chuyển được, vậy không để ý tới không hỏi không nhìn chu toàn đi.

Khác lúc đầu, tránh đi hơi thở Nhiễm Mặc quấy nhiễu, Mộc Đồng Đồng buông mắt nhìn chăm chăm bàn tay to giữ ở bên hông, thở dài vô lực, không nghĩ tới trăm phương nghìn kế đào hôn bỏ đi, cũng còn không có tiêu sái hai ngày đã bị bắt lại. Càng đáng buồn chính là, nàng với nam nhân của nàng ôm một chút cũng không hiểu rõ, chẳng lẽ nàng sẽ loãng trong hồ đồ như vậy cùng hán qua cả đời?

Không, tuyệt đối không được, nàng mới không muốn cả đời vậy ở bốn bức tường, không phải là động phòng, trên giường, cùng lắm thì coi như là một người tình, nếu là nói như vậy, vậy nàng sẽ không tính rất chịu thiệt, dù sao chỉ bằng diện mạo nam nhân này, ở niên đại kia của nàng, cấp lại chỉ sợ đều phải tranh nhau vỡ đầu. Hiện tại khiến nàng không công được lợi.

Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Mộc Đồng Đồng liền thoải mái hơn, mí mắt cũng bắt đầu đánh lộn, chậm rãi nhắm mắt lại, về phần sau này, chờ tỉnh ngủ nói sau. Mơ màng màng lúc này, Mộc Đồng Đồng đột nhiên nhớ tới cái nam nhân cùng nàng từng có thân mật, nàng còn không biết tên mà?

Cong khuỷu tay húc hạ thân nam nhân phía sau, Mộc Đồng Đồng lẩm bẩm hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Nhìn tiểu nữ nhân sắp ngủ trong lòng, Nhiễm Mặc rất muốn biết, nếu tiểu nữ nhân này biết chính mình hao tổn tâm cơ cuối cùng vẫn là thành thê tử hán, nên phản ứng thành cái dạng gì, liền mỉm cười: “Nhiễm Mặc.”

Nhiễm Mặc? Tên nghe rất quen thuộc, hình như đã nghe qua ở đâu? Mơ hồ mở mắt ra hơi hơi liếc mắt đối về đôi mắt ôn nhu mỉm cười, mày nhăn nhăn, không có chống cự ý buồn ngủ xâm nhập, cuối cùng chỉ kêu nhỏ tiếng ‘ngà’, sau đó nặng nề thiếp đi.

Vừa tỉnh lại, tinh thần gấp trăm lần. Trong phòng đã không còn bóng dáng Nhiễm Mặc, nhìn chỗ nằm bên cạnh trống trơn, Mộc Đồng Đồng trực giác phiến muộn không hiểu, hơi hơi kéo khóe miệng, xóa đi mất mát nho nhỏ trong lòng, Thở sâu, vừa mới chuẩn bị xuống giường mặc quần áo, chợt nghe

đến thanh âm mở cửa. Hơi hơi ngẩng đầu, nhìn hai nha hoàn y phục màu trắng bùng đỏ rửa mặt cùng y phục đi đến.

Thấy Mộc Đồng Đồng tỉnh lại, hai nha hoàn mỉm cười bước lên phía trước: “Phu nhân đã tỉnh, bọn nô tỳ hầu hạ phu nhân thay y phục.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chính là quét mắt nhìn hai nha hoàn trong tay gì đó, Mộc Đồng Đồng không nói gì thêm, chỉ tùy ý các nàng ở trên người mình bận rộn, đôi mắt cũng đánh giá mọi nơi, đem qua vội vội vàng vàng hơn nữa ánh sáng mờ mờ, cũng chưa chú ý qua bài trí trong phòng, hiện tại cần thận nhìn nhất thời mở to hai mắt nhìn.

Khắp nơi có thể thấy được gian phòng trang trí kim sức ngọc sức trắng lộng lẫy như vậy, kim quang ngọc khí cũng không lộ vẻ tục khí, ngược lại có loại xa hoa cao nhã đường hoàng, xem ra ánh mắt chủ tử căn phòng thường thức phi phàm.

Tùy hai nha hoàn giúp nàng mặc quần áo, rửa mặt chải đầu trang điểm, ngồi ở trước gương, nhìn cái nữ tử trong gương đồng kiều mị động lòng người kia, trong nháy mắt hoảng hốt, chẳng lẽ thành phụ nữ, khuôn mặt người vẽ mặt đều có thể thay đổi sao?

Bộ dạng Mộc Đồng Đồng là không tồi, nhưng trong mắt chân mày còn nhiều thái độ điêu ngoa, chữ kiều mị như vậy, căn bản là cùng nàng không đáp vừa, chỉ là nữ nhân trong gương, trong mắt chân mày cũng đâu không được kiều mị phong tình.

Thấy Mộc Đồng Đồng chỉ nhìn chằm chằm bóng người trong gương nhũn nhũn ngần người, hai nha hoàn kia đối nhìn liếc mắt một cái, sợ hãi cúi đầu: “Phu nhân đối với trang điểm dung mạo có cái gì chỗ nào không hài lòng?”

Cười nhìn hai nha hoàn thấp thỏm lo sợ, mâu quang Mộc Đồng Đồng chợt lóe, hơi hơi nâng khóe miệng, nâng thân lên cùng một mặt cười nhạt: “Các người tay nghề thực khéo léo, đem ta trang điểm thực rất đẹp, ta thực vừa lòng.”

Rất vừa lòng? Hai nha hoàn hơi hơi sửng sốt, nguyên lai phu nhân nhũn nhũn biểu tình rồi rầm là vừa lòng a. Phu nhân quả nhiên không giống người thường.

Không biết ý nghĩ trong đầu hai nha hoàn, Mộc Đồng Đồng chỉ mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai một nha hoàn trong đó, miệng giương giương, lại bắt đầu rồi rầm, nàng muốn hỏi cái nam nhân kia đi đâu vậy, nhưng ngủ xong đầu óc mơ mơ màng màng, tên của nam nhân kia nàng đã quên (LAD: đầu đất), đối về ánh mắt nghi ngờ của hai nha hoàn, nhấp nháy môi: “Chủ tử nhà người đâu?”

“Chủ tử?” Rõ ràng hận không thể hiểu câu hỏi rồi rầm vạn phần của Mộc Đồng Đồng, hai nha hoàn mắt nhìn căng thẳng, quản gia nói cho các nàng từ hôm nay trở đi, phu nhân chính là chủ tử các nàng.

Đánh chỗ nào tới thiên binh nha hoàn này a? Nhũn nhũn không nói gì nhìn hai nha hoàn nghi hoặc vạn phần, câu hỏi đơn giản như vậy cũng không nghe rõ? Mộc Đồng Đồng thở sâu, cố gắng giữ gìn bộ mặt mỉm cười: “ta là nói ta cùng, tướng công?” Khó khăn phun ra hai chữ kia, Mộc Đồng Đồng cúi đầu ảo não thấp chú, chút nữa nhất định phải hỏi rõ ràng tên của tên kia, hai chữ tướng công này, thật sự là rất rắc rối.

Nguyên lai là ——

Hai nha hoàn nhìn Mộc Đồng Đồng hiểu rõ, nguyên lai phu nhân hỏi chính là gia, sớm nói rõ ràng không phải tốt hơn sao, nhìn Mộc Đồng Đồng xấu hổ cúi đầu, vội thu lại ý cười trong mắt: “Bẩm phu nhân, gia ở thư phòng có việc giải quyết, phu nhân muốn đi tìm gia?”

Tìm hắn? Mộc Đồng Đồng hơi hơi bĩu môi, hiện tại nàng trốn cũng còn không kịp mà? Làm sao có thể chui đầu vô lưới đưa đến cửa?

Không để ý khoát tay chặn lại, Mộc Đồng Đồng xoay người đi đến một bên ngồi xuống: “Ta đã đói bụng, các người đi chuẩn bị chút đồ ăn cho ta.”

Nghe Mộc Đồng Đồng nói đã đói bụng, hai nha hoàn vội lui ra.

Nhìn hai nha hoàn kia đi xa, Mộc Đồng Đồng hơi hơi hạ đôi mắt, đứng dậy đi tới cửa, nhìn sân hoa và cây cảnh sum suê, nhìn về phía mái đình viện lầu gác xa xa, không khỏi chép miệng tặc lưỡi, nhà nhiều như vậy? Cái này to bao nhiêu, nàng cần phải làm sao mới có thể chạy đi?

Rất nhanh hai nha hoàn bùng bùng sáng tiến vào, tuy rằng chỉ là cháo cùng dưa cải đơn giản, nhưng từ nơi này nhìn ra được cuộc sống xa hoa, âm thầm chép miệng, cho dù muốn chạy trốn, cũng phải ăn uống nó đủ đã. Coi như là thiệt hại tinh thần hao phí tối hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Hai nha hoàn kia đang muốn tiến lên dẫn đường cho Mục Đồng Đồng, nhưng mới vừa đi đến bên người Mục Đồng Đồng, đã thấy nhân tình nàng sáng lên, đột nhiên cước bộ nhanh hơn. Nghi hoặc quay đầu theo hướng Mục Đồng Đồng đi nhìn lại, nhất thời mở to hai mắt nhìn, mở miệng nhắc nhở: “Phu nhân, bên kia là phòng bếp.”

“Thừa lời.” Quay đầu lại liếc mắt nhìn nha hoàn nói ra, Mục Đồng Đồng bĩu môi, nàng đương nhiên biết là phòng bếp. chính là bởi vì trong không khí ngửi được hương thơm đồ ăn truyền đến, mới hướng bên này đi.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng, triều đại này phòng ốc xây dựng đều na ná giống nhau, bình thường là chú ý nhà, phòng bếp lại càng là xa xôi, thứ nhất là tránh cho khói dầu xông đến chủ nhân, thứ hai là bởi vì là người lui tới phòng bếp tương đối nhiều, khoảng cách càng gần càng tốt, miễn cho người tạp vụ va chạm chủ tử.

Không đi bao lâu, quả nhiên nhìn thấy phía trước nóc nhà bốc lên một đồng lớn khói bếp, nhìn thấy bên ngoài bày phóng một khuôn khuôn đồ ăn cùng con gà vịt ngan ngỗng, Mục Đồng Đồng nở nụ cười, còn tưởng rằng viện này có bao nhiêu lớn chứ, không nghĩ tới mới đi vài bước, đi ra cổng, không khỏi ngẩng đầu nhìn phía tường vây ngoài bầu trời, bầu trời trôi nổi những đám mây tự do giống như hướng về nàng vẫy chào.

Thấy Mục Đồng Đồng hướng phòng bếp đi đến, hai nha hoàn nhất thời tròn mắt, phu nhân này, sáng sớm chạy đến phòng bếp làm cái gì, hiện tại chính là thời điểm bên ngoài đưa thực phẩm, bên trong đều là người tạp vụ, vạn nhất có va chạm phu nhân làm sao bây giờ

Đã ngăn cản không được cước bộ vậy phải chạy nhanh đi tới phòng bếp tiếp đón, làm cho người ở bên trong chú ý người này.

Muốn xen vào cả vấn đề mọi người Mặc trang ăn cơm, mỗi ngày buổi sáng ngủ dậy, muốn nhận đồ ăn đều phải vài xe ngựa, quản sự phòng bếp đang bận việc, chớp mắt nhìn thấy ba nữ nhân hướng bên này đi tới, không khỏi hơi hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia bức mình.

Nhìn đến Mục Đồng Đồng ăn mặc không giống như là người bình thường, nhất thời đề nghị hơi thở, tiến lên ngăn cản cước bộ các nàng: “Hiện tại phòng bếp đang kiểm tra rau dưa thịt cầm thú vừa bần lại vừa loạn, cô nương không nên tới gần, mời đi đường vòng.”

Nghe quản sự phòng bếp nói như vậy, Mục Đồng Đồng nhất thời giương mi lên, lướt qua thân thể cường tráng của hắn, nhìn một loạt xe ba bánh đậu, mỉm cười: “Ta biết người vội, người yên tâm, ta đây là nhìn xem, sẽ không cho người thêm phiền phức.”

Mà hai nha hoàn phía sau Mục Đồng Đồng nghe được quản sự phòng bếp đối với Mục Đồng Đồng trong lời nói không khách khí, cũng là cấp cái trán ứa mồ hôi, chờ Mục Đồng Đồng tiếng nói vừa dứt, vội hương quản sự phòng bếp kia hơi hơi thì lễ: “Lưu quản sự, đây là tân phu nhân, còn không nhanh hành lễ?”

Vừa nghe nha hoàn kia nói là phu nhân, Lưu quản sự nhất thời tròn mắt, quay đầu nhìn Mục Đồng Đồng cười mỉm, vội cúi đầu khom lưng mặt cười xòa: “Tiểu nhân có mắt như mù, không biết là phu nhân đại giá quang lâm, vừa rồi thất lễ, vẫn xin phu nhân giáng tội.”

Buồng mâu quét mắt nhìn Lưu quản sự a dua nịnh hót, Mục Đồng Đồng cười khoát tay chặn lại, “Không có việc gì không có việc gì, người không biết không có tội, người cũng là tận chức trách của người, ta như thế nào lại trách tội người.” Nói xong mâu quang vừa chuyển, liếc mắt nhìn hia nha hoàn phía sau, mỉm cười: “Hiện tại, ta là không phải có thể đi qua nhìn xem?”

“Phu nhân mời.” Khó có được cơ hội tiếp xúc đến chủ nhân Mặc trắng, nhất là tân phu nhân, Lưu quản sự làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội khom người hướng Mục Đồng Đồng làm cái động tác mời.

Không nghĩ tới Lưu quản sự cư nhiên mời phu nhân đến phòng bếp? Hai nha hoàn hơi hơi không hồn giật nhãn mày, tiến lên từng bước: “Lưu quản sự, phòng bếp lộn xộn, nếu như thất lễ phu nhân, người gánh vác nổi sao?”

Thật vất vả đạt được cơ hội, há dung người dễ dàng phá hư? Lưu quản sự hơi hơi nhíu mày lại, quét mắt nhìn nha hoàn mở miệng: “Tiểu Đào, phòng bếp của ta làm sao thì lộn xộn? Có thể hay không thất lễ phu nhân, ta tự có chủ trương. Người cũng đừng quên, người cũng là nha hoàn từ phòng bếp này đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Lưu quản sự nói như vậy, Tiểu Đào hơi hơi mím môi, không nói cái gì nữa, chỉ là nhìn về phía nha hoàn bên cạnh, lại nói như thế, các nàng hiện tại cũng là đại nha hoàn bên người phu nhân, thân phận địa vị tuy rằng không thua quản sự, thế nhưng nói chuyện cũng là có phân lượng, nàng bởi vì từng ở dưới tay Lưu quản sự làm việc, khó mà nói cái gì, nhưng cái này cũng không giống nhau, ban đầu chính là hầu hạ tiểu thư.

Đối về ánh mắt cầu cứu của Tiểu Đào, tiểu nha hoàn kia tiến lên từng bước, mỉm cười: “Lưu quản sự, nô tỳ biết phòng bếp ngài chính đốn để ý khẳng định là gọn gàng, thế nhưng người xem hiện tại, đúng là ngoài thời điểm đưa đồ ăn, nhiều người tạp vụ chờ như vậy, vạn nhất cái kia không mất va chạm đến phu nhân, ngài có các nô tỳ đều thứ tội không nổi a.”

Nghe tiểu nha hoàn nói như vậy, Lưu quản sự hơi hơi hí mắt, đem nhận ra Tiểu Cúc này từng đi theo bên người tiểu thư, mỉm cười: “Nguyên lai là Tiểu Cúc a, hiện tại đi theo bên người phu nhân hầu hạ, thật sự là hảo phúc khí, bất quá người yên tâm, những tạp hóa này, lập tức đưa đi, phu nhân về sau chính là nữ chủ nhân Mặc trang này, hơn giải thích các phương tiện chuyện vật mới có thể sớm một chút quản lý việc nhà trên.”

Lưu quản sự nói xong, quay đầu lấy lòng nhìn về phía Mục Đồng Đồng: “Phu nhân, người nói đúng chứ?”

Đối về dáng tươi cười nịnh hót của Lưu quản sự, Mục Đồng Đồng như là không có nghe đến câu hỏi của hắn, chính là cau mày, nghi ngờ mở miệng: “Người vừa rồi nói Mặc trang?”

Nghe Mục Đồng Đồng hỏi như vậy, Lưu quản sự đầu tiên là sửng sốt, làm sao phu nhân không biết nơi này là nơi nào sao? Có thể thấy được Mục Đồng Đồng theo dõi hắn, chờ đáp án, vội gật đầu một cái: “Đúng vậy, nơi này chính là Mặc trang, chỉ dùng một chữ trong tên gia.”

Lưu quản gia hảo tâm giải thích, ngược lại Mục Đồng Đồng trong lòng nghi ngờ càng sâu, dùng tên chủ nhân đặt tên, vậy tên trong tên có một chữ ‘Mặc’ là gì?

Người tên là gì?

Nhiễm Mặc.

Đột nhiên nhớ lại câu hỏi mơ hồ tối qua, Mục Đồng Đồng mạnh trừng lớn mắt, khó tin xoay người nhìn về phía Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào: “Gia các người kêu Nhiễm Mặc?”

Đối về ánh mắt khó tin của Mục Đồng Đồng, Tiểu Đào cùng Tiểu Cúc nhìn mắt nghi hoặc, mở miệng gật gật đầu, tân phu nhân này tò mò quái a, chẳng lẽ nàng một chút cũng không biết chính mình gả cho người nào sao?

Thấy hai nha hoàn gật đầu, Mục Đồng Đồng chết tâm đều có, vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì, nàng làm sao bỏ chạy không ra khỏi ma chương Nhiễm Mặc chứ?

Hao tổn tâm cơ thời điểm kiêu hoa tới cửa trốn thoát, bỏ lại phụ mẫu nàng yêu thương, còn tiền đưa Tiểu Hề, bỏ công phu lớn như vậy, đầu một vòng tròn chết lớn như vậy, không nghĩ tới vẫn là gả cho Nhiễm Mặc. Tuy rằng hắn không giống như trong tưởng tượng của nàng, chỉ là, nàng vẫn là không thể chấp nhận chuyện này.

Đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề quan trọng hơn, Nhiễm Mặc biết chính mình là tân nương đào hôn sao? Nếu như không biết, hắn nhanh như vậy liền lấy người khác, nhân phẩm cũng rất có vấn đề, nếu như biết, vì cái gì lại không nói lên? Phải biết rằng tân nương đào hôn đối với tân lang là nỗi sỉ nhục lớn, hừn sẽ không là nén giận, sau đó tìm cơ hội trả thù chứ?

Nghĩ đến cái phía sau rất có thể, da đầu Mục Đồng Đồng bắt đầu run lên, mặc kệ như thế nào, chỗ này là tuyệt đối không thể nán lại nữa, nàng nhất định phải chạy ra hố lửa này.

Hạ quyết tâm, Mục Đồng Đồng quay đầu mỉm cười, nhìn về phía Lưu quản sự: “Ta cảm thấy được trong lời người nói rất đúng, tương lai ta chính là nữ chủ nhân Mặc trang này, muốn để ý các phương tiện chuyện vật, liền nhất định phải hảo hảo hiểu rõ các phương tiện hoạt động, ta quyết định trước bắt đầu từ phòng bếp, Lưu quản sự, người cần phải hảo hảo theo ta nói một chút chuyện tình phòng bếp a.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương24

Hai nha hoàn kia đang muốn tiến lên dẫn đường cho Mục Đồng Đồng, nhưng mới vừa đi đến bên người Mục Đồng Đồng, đã thấy nhan tình nàng sáng lên, đột nhiên cước bộ nhanh hơn. Nghi hoặc quay đầu theo hướng Mục Đồng Đồng đi nhìn lại, nhất thời mở to hai mắt nhìn, mở miệng nhắc nhở: “Phu nhân, bên kia là phòng bếp.”

“Thừa lời.” Quay đầu lại liếc mắt nhìn nha hoàn nói ra, Mục Đồng Đồng bĩu môi, nàng đương nhiên biết là phòng bếp. chính là bởi vì trong không khí ngửi được hương thơm đồ ăn truyền đến, mới hướng bên này đi.

Căn cứ vào hiểu biết của nàng, triều đại này phòng ốc xây dựng đều na ná giống nhau, bình thường là chú ý nhà, phòng bếp lại càng là xa xôi, thứ nhất là tránh cho khói dầu xông đến chủ nhân, thứ hai là bởi vì là người lui tới phòng bếp tương đối nhiều, khoảng cách càng gần càng tốt, miễn cho người tạp vụ va chạm chủ tử.

Không đi bao lâu, quả nhiên nhìn thấy phía trước nóc nhà bốc lên một đồng lớn khói bếp, nhìn thấy bên ngoài bày phóng một khuôn khuôn đồ ăn cùng con gà vịt ngan ngỗng, Mục Đồng Đồng nở nụ cười, còn tưởng rằng viện này có bao nhiêu lớn chứ, không nghĩ tới mới đi vài bước, đi ra cổng, không khỏi ngẩng đầu nhìn phía tường vây ngoài bầu trời, bầu trời trôi nổi những đám mây tự do giống như hướng về nàng vẫy chào.

Thấy Mục Đồng Đồng hướng phòng bếp đi đến, hai nha hoàn nhất thời tròn mắt, phu nhân này, sáng sớm chạy đến phòng bếp làm cái gì, hiện tại chính là thời điểm bên ngoài đưa thực phẩm, bên trong đều là người tạp vụ, vạn nhất có va chạm phu nhân làm sao bây giờ

Đã ngăn cản không được cước bộ vậy phải chạy nhanh đi tới phòng bếp tiếp đón, làm cho người ở bên trong chú ý người này.

Muốn xen vào cả vấn đề mọi người Mặc trang ăn cơm, mỗi ngày buổi sáng ngủ dậy, muốn nhận đồ ăn đều phải vài xe ngựa, quân sự phòng bếp đang bận việc, chớp mắt nhìn thấy ba nữ nhân hướng bên này đi tới, không khỏi hơi hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia bức mình.

Nhìn đến Mục Đồng Đồng ăn mặc không giống như là người bình thường, nhất thời dè dặt hơi thờ, tiến lên ngăn cản cước bộ các nàng: “Hiện tại phòng bếp đang kiểm tra rau dưa thịt cầm thú vừa bắn lại vừa loạn, cô nương không nên tới gần, mời đi đường vòng.”

Nghe quân sự phòng bếp nói như vậy, Mục Đồng Đồng nhất thời giương mi lên, lướt qua thân thể cường tráng của hắn, nhìn một loạt xe ba bánh đậu, mỉm cười: “Ta biết người vội, người yên tâm, ta đây là nhìn xem, sẽ không cho người thêm phiền phức.”

Mà hai nha hoàn phía sau Mục Đồng Đồng nghe được quân sự phòng bếp đối với Mục Đồng Đồng trong lời nói không khách khí, cũng là cấp cái trán ứa mồ hôi, chờ Mục Đồng Đồng tiếng nói vừa dứt, vội hương quân sự phòng bếp kia hơi hơi thì lễ: “Luu quân sự, đây là tân phu nhân, còn không nhanh hành lễ?”

Vừa nghe nha hoàn kia nói là phu nhân, Luu quân sự nhất thời tròn mắt, quay đầu nhìn Mục Đồng Đồng cười mịch mịch, vội cúi đầu khom lưng mặt cười xòa: “Tiểu nhân có mắt như mù, không biết là phu nhân đại giá quang lâm, vừa rồi thất lễ, vẫn xin phu nhân giáng tội.”

Buông mầu quét mắt nhìn Luu quân sự a dua nịnh hót, Mục Đồng Đồng cười khoát tay chặn lại, “Không có việc gì không có việc gì, người không biết không có tội, người cũng là tận chức trách của người, ta như thế nào lại trách tội người.” Nói xong mầu quang vừa chuyển, liếc mắt nhìn nha hoàn phía sau, mỉm cười: “Hiện tại, ta là không phải có thể đi qua nhìn xem?”

“Phu nhân mời.” Khó có được cơ hội tiếp xúc đến chủ nhân Mặc trắng, nhất là tân phu nhân, Luu quân sự làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội khom người hướng Mục Đồng Đồng làm cái động tác mời.

Không nghĩ tới Luu quân sự cư nhiên mời phu nhân đến phòng bếp? Hai nha hoàn hơi hơi không hồn giật nẩy mình, tiến lên từng bước: “Luu quân sự, phòng bếp lộn xộn, nếu như thất lễ phu nhân, người gánh vác nỗi sao?”

Thật vất vả đạt được cơ hội, há dung người dễ dàng phá hư? Luu quân sự hơi hơi nhíu mày lại, quét mắt nhìn nha hoàn mở miệng: “Tiểu Đào, phòng bếp của ta làm sao thì lộn xộn? Có thể hay không thất lễ phu nhân, ta tự có chủ trương. Người cũng đừng quên, người cũng là nha hoàn từ phòng bếp này đi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bân Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Luu quân sự nói như vậy, Tiểu Đào hơi hơi mỉm môi, không nói cái gì nữa, chỉ là nhìn về phía nha hoàn bên cạnh, lại nói như thế, các nàng hiện tại cũng là đại nha hoàn bên người phu nhân, thân phận địa vị tuy rằng không thua quân sự, thế nhưng nói chuyện cũng là có phân lượng, nàng bởi vì từng ở dưới tay Luu quân sự làm việc, khó mà nói cái gì, nhưng cái này cũng không giống nhau, ban đầu chính là hầu hạ tiểu thư.

Đối về ánh mắt cầu cứu của Tiểu Đào, tiểu nha hoàn kia tiến lên từng bước, mỉm cười: “Luu quân sự, nô tỳ biết phòng bếp ngài chỉnh đốn để ý khăng định là gọn gàng, thế nhưng người xem hiện tại, đúng là ngoài thời điểm đưa đồ ăn, nhiều người tạp vụ chờ như vậy, vạn nhất cái kia không mất va chạm đến phu nhân, ngài có các nô tỳ đều thứ tội không nói a.”

Nghe tiểu nha hoàn nói như vậy, Lưu quán sự hơi hơi hí mắt, đem nhận ra Tiểu Cúc này từng đi theo bên người tiểu thư, mỉm cười: “Nguyên lai là Tiểu Cúc a, hiện tại đi theo bên người phu nhân hầu hạ, thật sự là hảo phúc khí, bất quá người yên tâm, những tạp hóa này, lập tức đưa đi, phu nhân về sau chính là nữ chủ nhân Mặc trang này, hơn giải thích các phương tiện chuyện vật mới có thể sớm một chút quản lý việc nhà trên.”

Lưu quán sự nói xong, quay đầu lấy lòng nhìn về phía Mục Đồng Đồng: “Phu nhân, người nói đúng chứ?”

Đối về dáng tươi cười nịnh hót của Lưu quán sự, Mục Đồng Đồng như là không có nghe đến câu hỏi của hắn, chính là cau mày, nghi ngờ mở miệng: “Người vừa rồi nói Mặc trang?”

Nghe Mục Đồng Đồng hỏi như vậy, Lưu quán sự đầu tiên là sửng sốt, làm sao phu nhân không biết nơi này là nơi nào sao? Có thể thấy được Mục Đồng Đồng theo dõi hắn, chờ đáp án, vội gật đầu một cái: “Đúng vậy, nơi này chính là Mặc trang, chỉ dùng một chữ trong tên gia.”

Lưu quán gia hảo tâm giải thích, ngược lại Mục Đồng Đồng trong lòng nghi ngờ càng sâu, dùng tên chủ nhân đặt tên, vậy tên trong tên có một chữ ‘Mặc’ là gì?

Người tên là gì?

Nhiệm Mặc.

Đột nhiên nhớ lại câu hỏi mơ hồ tối qua, Mục Đồng Đồng mạnh trừng lớn mắt, khó tin xoay người nhìn về phía Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào: “Gia các người kêu Nhiệm Mặc?”

Đối về ánh mắt khó tin của Mục Đồng Đồng, Tiểu Đào cùng Tiểu Cúc nhìn mắt nghi hoặc, mở miệng gật gật đầu, tân phu nhân này tò mò quái a, chẳng lẽ nàng một chút cũng không biết chính mình gả cho người nào sao?

Thấy hai nha hoàn gật đầu, Mục Đồng Đồng chết tâm đều có, vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì, nàng làm sao bỏ chạy không ra khỏi ma chương Nhiệm Mặc chứ?

Hao tổn tâm cơ thời điểm kiều hoa tới cửa trốn thoát, bỏ lại phụ mẫu nàng yêu thương, còn tiền đưa Tiểu Hề, bỏ công phu lớn như vậy, đầu một vòng tròn chết lớn như vậy, không nghĩ tới vẫn là gả cho Nhiệm Mặc. Tuy rằng hắn không giống như trong tưởng tượng của nàng, chỉ là, nàng vẫn là không thể chấp nhận chuyện này.

Đột nhiên nghĩ đến một cái vấn đề quan trọng hơn, Nhiệm Mặc biết chính mình là tân nương đào hôn sao? Nếu như không biết, hắn nhanh như vậy liền lấy người khác, nhân phẩm cũng rất có vấn đề, nếu như biết, vì cái gì lại không nói lên? Phải biết rằng tân nương đào hôn đối với tân lang là nỗi sỉ nhục lớn, hừm sẽ không là nén giận, sau đó tìm cơ hội trả thù chứ?

Nghĩ đến cái phía sau rất có thể, da đầu Mục Đồng Đồng bắt đầu run lên, mặc kệ như thế nào, chỗ này là tuyệt đối không thể nán lại nữa, nàng nhất định phải chạy ra hố lửa này.

Hạ quyết tâm, Mục Đồng Đồng quay đầu mỉm cười, nhìn về phía Lưu quán sự: “Ta cảm thấy được trong lời người nói rất đúng, tương lai ta chính là nữ chủ nhân Mặc trang này, muốn để ý các phương tiện chuyện vật, liền nhất định phải hảo hảo hiểu rõ các phương tiện hoạt động, ta quyết định trước bắt đầu từ phòng bếp, Lưu quán sự, người cần phải hảo hảo theo ta nói một chút chuyện tình phòng bếp a.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương26

Mục Đồng Đồng nói, Lưu quán sự tự nhiên là vui cực kỳ, có lời nói phu nhân, liền không hợp lý lại hai nha hoàn kia, lúc này đem Mục Đồng Đồng mời tới phòng bếp. Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào tuy rằng ý không vui, nhìn Mục Đồng Đồng chú ý nhất định, cũng không dám nói gì, đành phải chặt chẽ theo kịp, chỉ sợ có vạn nhất.

Tuy rằng, phòng bếp buổi sáng thoạt nhìn thực rất hỗn loạn, thế nhưng tất cả công việc thu chỉ lại gọn gàng, vội mà không loạn, nhìn Lưu quán sự đối về quản lý trên rất có một bộ, không hề ý làm hỏi chút câu hỏi đơn giản, Mục Đồng Đồng đã đem tâm mắt dừng ở một chiếc chõng công kia.

Mặc trang, tất cả nguyên liệu nấu ăn, cũng nhất định phải tươi, cho nên, trừ bỏ sáng sớm xe đưa ở cổng ra, còn có một số buổi đêm đem nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp đưa ra bên ngoài, nhìn những đầu bếp đang sắp xếp ở xe, Mục Đồng Đồng màu quang chột lóe, nhìn về phía Lưu quán sự: “Những đồ ăn này là muốn đưa đi đâu?”

Nghe Mục Đồng Đồng hỏi như vậy, Lưu quán sự bước lên phía trước một bước: “Dựa theo quy trang, nguyên liệu cách đêm là không thể dùng, những cái này đều là đưa cho khu dân nghèo trong thành, gia thật là trạch tâm nhân hậu, người tốt thương cảm dân chúng.”

Xem xét mắt lên tiếng Nhiệm Mặc thì cùng có quang vinh Lưu quán sự lên tiếng thế này, Mục Đồng Đồng hơi hơi bĩu môi, trạch tâm nhân hậu? Căn bản

là cường đoạt dân nữ mới đứng, mặc kệ là trước mười vạn lượng bạc mua nàng cũng tốt, vẫn là sau lại mê nàng bắt ép bái đường cũng tốt, tóm lại, chính là một hành vi tiểu nhân. Cho dù hắn có đẻ ra con người đẹp để cùng bề ngoài da trắng mịn, nàng cũng không yêu thích.

Ở trong phòng bếp giống dạng khuông lại dạo một vòng, Mục Đồng Đồng mới đi ra phòng bếp, khỏe miệng nhẹ nâng, mâu trung hiện lên một tia tà ác quang mang, liếc mắt nhìn con dưới chân cùng lồng vịt, ngón tay hơi hơi khê đônngi, tao nhã xoay người nhìn về mặt Lưu quán sự ân cần: “Công việc của người rất tốt, ta sẽ nhớ rõ ở trước mặt gia thay người nói ngọt hai câu, thời gian cũng không sớm, người bận việc của người đi, ta đi trở về.”

Mục Đồng Đồng nói xong tao nhã xoay người, ở khỏe mắt dư quang thoáng nhìn cái bọc đầy này tràn đầy nguyên liệu ra bên ngoài xa, môi đỏ khê nâng, quét mắt nhìn Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào theo phía sau, đột nhiên dừng cước bộ lại, mũi chân giẫm lên váy Tiểu Đào, bước chân mềm nhũn, hình như là đứng thẳng không xong, kinh hô một tiếng hướng phía Tiểu Cúc ngã tới.

Thấy Mục Đồng Đồng muốn ngã sắp xuống, Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào vội đưa tay muốn đỡ nàng, nhưng Tiểu Đào mới vừa khê động, đã bị giẫm lên góc váy một cái, không những không có nâng Mục Đồng Đồng dậy ngược lại cùng nàng cùng hướng phía Tiểu Cúc ngã tới.

Bởi vì có Tiểu Cúc này làm đệm lót, Mục Đồng Đồng cũng không có ngã sắp xuống, trái lại Tiểu Đào, vì sợ dè Mục Đồng Đồng, trong nháy mắt ngã sắp xuống, vẫn cứ xoay trụ thân thể hướng một bên quăng đi, cũng không nghĩ đến, một bên thùng nước thả nuôi cá tạm thời, theo Tiểu Đào này nhất thời rơi vỡ, thùng nước bị đổ, nước tức khắc vung khắp nơi, cá tươi sống không có nước, nhất thời bính cuồng loạn trên mặt đất nhảy rất khoan khoái.

Mà Tiểu Cúc bên này, thời điểm ngã xuống qua lồng đựng phóng thích gà vịt, đột nhiên bị kinh hách, những con gà vịt này hoảng sợ kêu khanh khách, chạy toán loạn chung quanh.

Ai cũng không nghĩ tới, lại đột nhiên phát sinh biến cố như vậy, những lồng sắt đựng nguyên liệu nấu ăn cũng không rất rắn chắc, bị gà bay vịt nhảy này chạy nhảy, nhất thời có chút tán ra, vừa được tự do, những con gà bay vịt này trở mình, trong lúc nhất thời, công phòng bếp, gà bay vịt nhảy cá vui mừng, quả nhiên là náo nhiệt phi thường, hỗn loạn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bân Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương27

Mà Mục Đồng Đồng từ lúc Tiểu Cúc chớp mắt ngã xuống đất, liền từ trên người nàng nhảy dựng lên, nhìn một đồng hồ hỗn loạn do nàng làm ra, khỏe miệng giờ lên dáng cười vừa lòng, mà phía sau, nghe được động tĩnh, Lưu quán sự từ trong phòng bếp đi ra nhìn thấy hỗn loạn trước mắt liền tròn tròn mắt, nhất là nhìn thấy phu nhân té lăn trên đất bên cạnh hai thị nữ, càng mở to hai mắt nhìn, không nghĩ tới phu nhân mới khen ngợi hắn, lúc này liền thành cái sọt, phu nhân sẽ không cho là hắn thực vô năng chứ?

Nhìn thấy vẻ mặt Lưu quán sự lo lắng ngây ngốc, Mục Đồng Đồng chỉ hất mày, thở sâu, áp chế ý cười trong lòng, ra vẻ lo lắng thêm áy náy mở miệng: “Thật sự là thực xin lỗi, đều là ta không tốt, nhất thời chân mềm, ngã một cái, lại không nghĩ rằng sẽ biến thành cái dạng này.”

Nghe được trong lời nói Mục Đồng Đồng áy náy, Lưu quán sự vội thu hồi tinh thần: “Phu nhân làm sao nói vậy, cái này bất quá là chuyện nhỏ như cái cọc, rất nhanh liền thu dọn tốt.” Nói xong, Lưu quán sự quay đầu hướng tới phòng bếp hét to, kêu mấy đầu bếp kia đi ra hỗ trợ, đuổi bắt ‘đồ ăn’ chạy trốn

Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào phía sau cũng từ trên mặt đất bò dậy, bởi vì mặt đất đầy nước, cho nên quần áo trên người hai nha hoàn cùng mặt đất là bẩn một mảnh.

Như vậy nhìn các nàng một cái, Mục Đồng Đồng áy náy thở dài: “Đều là ta không tốt, mới liền lụy các người ngã, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa đều bẩn thành bộ dạng gì nữa, nhanh đi vào phòng bếp tìm nước giặt rửa.

“Nhưng, phu nhân ——” Tuy rằng cũng biết bản thân giờ phút này có bao nhiêu nhếch nhác, nhưng hiện tại nơi này một đồng hồ hỗn loạn, các nàng làm sao yên tâm rời đi?

Như là nhìn thấy lo lắng của hai nha hoàn, Mục Đồng Đồng chính là không kiên nhẫn khoát tay chặn lại: “Mau mau đi thôi, ta biết các người sợ cái gì, ta ở chỗ này chờ các người là được.”

Nếu Mục Đồng Đồng cũng nói như vậy, Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào cũng không được nói ra cái gì, đành phải xoay người hướng phòng bếp đi đến.

Chờ hai nha hoàn kia vào phòng bếp, Mục Đồng Đồng quay đầu nhìn về phía Lưu quán sự đang chỉ huy đầu bếp thu dọn tàn cuộc: “Nơi này thật sự không có vấn đề gì sao?”

“Không có việc gì, phu nhân xin yên tâm” Nghe được câu hỏi Mục Đồng Đồng, lưu quán vội quay đầu lại đáp lại tiếng, vốn thời gian buổi sáng cũng rất gấp gáp, hiện tại hơn nữa một đồng hồ hỗn loạn này, nếu không khẩn trương, chỉ sợ phải bỏ lỡ giờ ăn cơm buổi trưa. Cho nên hắn mặc dù trong miệng nói thoải mái, trong lòng đã nôn nóng như lửa đốt.

Nghe Lưu quân sự nói như vậy, Mục Đồng Đồng hơi hơi điếm phía dưới, quay đầu quét mắt nhìn mấy người kia nguyên lai phải đi, nhưng bởi vì trận hỗn loạn này nên dừng xa phu dừng bước: “Vậy nếu đã không có chuyện gì, để bọn họ đi thôi.”

Được Mục Đồng Đồng nhắc tới tình như vậy, Lưu quân sự mới phát hiện mấy người phu xe kia còn ở tại chỗ này, nhất thời nhíu mày: “Còn không nhanh nhanh đi, ngốc chày làm cái gì?”

Bị Lưu quân sự này hung, phu xe kia vội co rụt cổ lại, không dám trì hoãn vội đánh xe liền đi ra ngoài, không phát hiện bọn họ xoay người nháy mắt chạy xe, cái phu nhân kia vốn đứng ở phía sau Lưu quân sự, không thấy đâu.

Ghé vào đến xe, Mục Đồng Đồng cố gắng kìm sát xe, váy hoa lệ quá dài bị nàng cuốn thành một đồng nhét ở trong thắt lưng, mặc dù bộ váy thực chất vật, tư thế thực rồi rầm, nhưng trên mặt cũng rất tươi cười, đáy mắt là quang mang hưng phấn đặc ý, nàng là ai, nàng chính là môn đồ truyền nhanh duy nhất của thân tằm ở thế kỷ 21, một cái sân nhỏ đã nghĩ vậy khôn nàng? Thùng sao có thể? Thủ phủ lại làm sao? Bái đường lại thế nào? Vào động phòng lại ra sao? Làm trái ý nguyện của nàng, quãng hân như thường.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bân Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương28

Nhìn Mục Đồng Đồng quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, Nhiễm Mặc hơi hơi hất mi, ngồi xổm người xuống, nghiêng đầu nhìn về mặt Mục Đồng Đồng phần uất, cong môi cười: “Nương tử, nàng thật sự muốn chạy trốn ra ngoài, như vậy là không được, nàng cũng biết Mặc trang lớn bao nhiêu?”

“Lớn bao nhiêu?” Tức giận liếc mắt nhìn Nhiễm Mặc, hừ lạnh một tiếng đảo qua hân duỗi tay đến trước mặt, không có hảo ý liếc mắt nhìn áo trắng trên người hân không nhiễm hạt bụi nhỏ, rất nhanh đưa tay,捏o quần áo trước ngực hân, đứng lên, vỗ vỗ tay, vừa lòng nhìn áo trắng Nhiễm Mặc trước ngực hiện rõ hai dấu tay nổi bật, vừa lòng ngửa đầu xoay người đi.

Lần này nàng nhận thua, chỉ tại nàng trước không biết rõ ràng tình hình, quá coi thường “quân địch”, tạm thời lui binh, chờ thăm dò rõ ràng tình hình, mưu kế định sau hành động, tóm lại cái hồ lừa lớn vạn năm này, nàng là nhất định phải chạy đi.

Tuy rằng Nhiễm Mặc trước mắt này bộ dạng không giống trong tưởng tượng của nàng, nhưng mà, như vậy càng đáng sợ, một kẻ có tiền như vậy, nam nhân có tướng mạo, nghĩ muốn cái dạng nữ nhân gì đều có? Cha nàng là có chút tiền, đều vẫn so ra kém người ta, nhưng nhân vật hình dáng phượng mao lân chi này, lại muốn kết hôn cùng nàng đòi tiền không có tiền, muốn diện mạo không diện mạo, muốn danh tiếng cũng không có danh tiếng, trung gian khẳng định có cái gì không muốn người biết miêu mị.

Hất mi nhìn bóng dáng Mục Đồng Đồng chỉ mỉm cười, cúi đầu mơ hồ không thèm để ý quét mắt nhìn dấu tay trên y phục trước ngực, bật cười lắc đầu, lại ngẩng đầu, nhìn Mục Đồng Đồng giống tiểu man ngư đi hướng phía trước cũng không quay đầu lại, ho nhẹ một tiếng: “Nương tử, nàng đi làm đường, nơi ở của chúng ta ở phía tây.”

Được Nhiễm Mặc nhắc tới như vậy, Mục Đồng Đồng nhất thời trên mặt lúng túng, chỉ mỉm môi, quay đầu lại liếc hân một cái: “Ta nói phải về phòng sao? Ta khắp nơi đi một chút không được hả?”

“Đi đi đi, nương tử nói cái gì chính là cái đó.” Đối về ánh mắt thẹn quá thành giận của Mục Đồng Đồng, Nhiễm Mặc biết nghe lời gật đầu một cái, tiến lên từng bước, đưa tay dặt tay nhỏ bé của Mục Đồng Đồng: “Nương tử muốn đi đâu, vi phu đi cùng nàng.”

Buông mắt nhìn tay bị Nhiễm Mặc kéo, khoe miệng Mục Đồng Đồng nhẹ hót, dùng sức quăng, khoe miệng xé ra một mặt cười nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngài là người giàu có, quý nhân đang bận việc, ta là một tiểu nữ tử, chỗ nào dám phiền ngài đại giá, ta tự đi vào thành.”

Nha đầu kia đối với hân cố ý tiếp xúc? Mắt nhìn tay bị quăng, Nhiễm Mặc chỉ lắc đầu bất đắc dĩ, tình tình nha đầu kia —— bất quá phản ứng này có phải hay không quá trì hoãn chút sao, hân đêm qua cũng cùng nàng nói qua tên chính mình, làm sao hôm nay mới nổi giận?

Lại tiến lên từng bước, không để cho Mục Đồng Đồng cự tuyệt dặt tay nàng: “Nàng là nương tử của ta, cho dù ta đang bận, cũng sẽ rút thời gian tới bồi tiếp nàng. Ngoan, viện này rất lớn, không cho ta mang nàng đi, ta sợ đến lúc ăn cơm trưa, tìm không thấy nàng.”

Bị Nhiễm Mặc lôi kéo, Mục Đồng Đồng vừa định muốn giãy dụa, lại nghe được hân nói như vậy, nhớ tới mới từ gian phòng phía trước đi ra, liền nào bị choáng váng mắt phương hướng, nhất thời này nhẹ cau, cánh tay nâng lên chậm rãi buông xuống, đảo mắt nhìn tới lầu gác mái cong xinh đẹp, nhìn không được oán giận: “Có tiền cũng không phải khoe khoang như vậy, không có việc gì nhà xây lớn như vậy làm cái gì?”

Nghe được Mục Đồng Đồng oán giận, Nhiễm Mặc trong mắt hiện lên ý cười, hơi hơi cúi đầu, một bộ dáng bề khiêm tốn thụ giáo: “Đúng đúng đúng, nương tử nói chính xác, đều là ta sai.”

Nói xong, Nhiễm Mặc mâu quang chợt lóe, mắt nhìn người bên cạnh bữu môi, cặp mắt nhìn quanh Mục Đồng Đồng, suy nghĩ sau mở miệng nói: “Nương tử, vi phi có kiện lễ vật tân hôn muốn tặng cho nàng.”

“Vật gì vậy?” Nghe Nhiễm Mặc nói như vậy, Mục Đồng Đồng thuận miệng hỏi, lại không tính toán hần muốn tặng gì đó thật sao, nếu đã quyết định phải đi, vẫn là không cần lại cùng hần đánh đáng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương29

Càng chạy, Mục Đồng Đồng càng kinh ngạc, Mặc trang này, xa to lớn so với trong tưởng tượng nàng, càng chạy, càng phát hiện ra, hành động chính mình lúc trước có bao nhiêu lỗ mãng. Nếu như không phải Nhiễm Mặc đứng lúc tìm được mình, chỉ sợ lúc này, nàng còn không biết lạc ở đâu rồi?

Bất quá nói trở về, Nhiễm Mặc làm sao biết nàng trốn ở xe đưa hàng chuồn êm đi? Nhưng lại đón một cái nhất định?

Nghĩ vậy, Mục Đồng Đồng hơi hơi nhú mảy, quay đầu nhìn về phía Nhiễm Mặc: “Ngươi làm sao khéo như vậy bắt được ta?”

“Khéo?” Hơi hơi há hốc miệng, Nhiễm Mặc liếc Mục Đồng Đồng một cái: “Nương tử thật vất vả ở Thái Bình chạy ra, rồi lại không nghĩ qua lại rơi vào ma chướng của ta, làm sao cam tâm ngồi chờ chết? Lại lần nữa chạy trốn là tất nhiên. Chỉ khổ cho hai nha hoàn kia, tự nhiên bỗng dưng bị trừng phạt.”

Đầu tiên là được Nhiễm Mặc giải thích nỗi lòng, Mục Đồng Đồng một trận mặt đỏ tai nóng, sau lại nghe hần nói hai nha hoàn kia tự nhiên bị phạt, nhất thời cau mày: “Hai nha hoàn kia làm sao vậy?”

“Không bảo hộ chủ.” Chỉ thần nhiên nhìn Mục Đồng Đồng một cái, Nhiễm Mặc hơi hơi buông mắt: “Mặc trang chưa bao giờ nuôi người vô dụng, lần này chỉ bị phạt không có bị đuổi đi, đã là giữ cho một mạng, nếu như nương tử lần sau nghĩ muốn chạy trốn đi, trước hết nếu có thể tàn nhẫn, trước một đao giết hai nha hoàn kia, bằng không, chờ trừng phạt nhất định các nàng sẽ sống không bằng chết.”

Thiệt hay giả? Nhú mảy lại nghi ngờ nhìn về mặt Nhiễm Mặc lạnh nhạt nói, Mục Đồng Đồng mau quang hơi hơi lóe lên: “Ngươi là gạt ta sao?”

Tuy rằng hai nha hoàn kia cũng bất quá là hôm nay mới biết, không có giao tình gì, sống hay chết cùng nàng không có quan hệ, nhưng là bởi vì nàng mà bị xử phạt, nàng vẫn là lương tâm bất rứt.

“Nương tử cho là ta đang nói giỡn với nàng sao?” chỉ nâng con mắt liếc Mục Đồng Đồng một cái, đôi mắt Nhiễm Mặc giống như ánh sáng sao lạnh vô cùng nghiêm túc. Hần không phải hù dọa nàng, chính là cảnh cáo nàng.

Mặc kệ có nguyện ý hay không, cũng đã gả cho hần, là thê tử hần, mà hần cũng nhận định nàng, là tuyệt đối không cho phép nàng có khả năng gì thoát khỏi bản thân mình, nếu như mạng hai nha hoàn không đủ, như vậy liền nhiều hơn mấy cái. Có thể hần thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng mà, hần là thương nhân, luôn biết dùng thủ đoạn gì, tới vì thực hiện lợi ích bản thân.

Từ lúc biết Nhiễm Mặc đến bây giờ, trước mắt nàng, Nhiễm Mặc luôn luôn đều là bộ dạng vô hại cả người lẫn vật một bộ cười mỉm, chưa từng thấy qua hần một mặt máu lạnh như thế, cho nên Mục Đồng Đồng là gan nhỏ không thể không chế run một cái, có thể nắm giữ cửa cái thiên hạ, lại há có thể là người bình thường? Là nàng xem thường hần.

Hơi hơi buông mắt xuống, không cảm giác mà thu hồi tay bị hần nắm chặt, Mục Đồng Đồng chút rầu rĩ bên dưới: “Ta biết rồi.”

Nhìn Mục Đồng Đồng như vậy, Nhiễm Mặc trong lòng hiện lên một chút không đành lòng, cũng biết rằng, hiện tại không đối nàng tàn nhẫn, chính là đối chính mình tàn nhẫn. Không hề nói cái gì, chỉ ngẩng đầu nhìn phương trước mắt, trong mắt hiện lên một chút ngạc nhiên, làm sao vô tình lại đi đến nơi này?

Thân ảnh vừa chuyển, ngăn trở tầm mắt Mục Đồng Đồng: “Thời gian không còn sớm, trở về chỉnh lý một chút phải ăn cơm trưa.”

Ăn cơm trưa? Mục Đồng Đồng sững sờ, không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, hiện tại thời gian còn sớm mà? Cái này muốn ăn cơm trưa? Vừa chuyển mắt, nghi ngờ nhìn Nhiễm Mặc một cái sau đó quay đầu hướng phía sau hần nhìn lại: “Ngươi đây lấy cớ có phân cũng quá vụng về chút? Có phải hay không phía trước có cái gì là ta không thể nhìn đến?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bản Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xuất môn

Nghe Mục Đồng Đồng nói như vậy, Nhiễm Mặc nhẹ hạ mắt xuống, mang theo chút khó xử: “Xem như vậy đi, nơi này gì đó, quả thật bây giờ còn không thể để nương tử nhìn thấy. Nàng xem chúng ta có phải hay không nên trở về?”

Lời nói Nhiễm Mặc làm cho trong lòng Mục Đồng Đồng không hiểu một trận chua chát, hiện tại trên danh nghĩa nàng xem như là thê tử người này đi? Không thể để thê tử nhìn thấy gì đó còn có thể là cái gì? Hơi hơi mím môi, mắt lạnh liếc hướng Nhiễm Mặc: “Ta không thể nhìn? Người sẽ không phải ở nơi này kim ốc tàng kiều chứ?”

“Kim ốc tàng kiều?” Từ miệng Mục Đồng Đồng nghe cái lí do, Nhiễm Mặc mảy mĩu, nở nụ cười: “Không sai, nương tử nói thực chuẩn xác, chính là kim ốc tàng kiều.” (LAD: * hự ** một nhát dao đâm vào tim*) Nói xong, một đôi mắt liếc điem rục rờ như sao không ngừng cao thấp đánh giá Mục Đồng Đồng.

Quả nhiên? Hừ lạnh một tiếng, Mục Đồng Đồng quay đầu xoay người bước đi, nam nhân quả nhiên là không phải cái thứ tốt, nam nhân cổ đại đặc biệt là không phải thứ tốt, trừ bỏ muốn nắm thê bấy thiết, cũng còn muốn kim ốc tàng kiều, thật sự là chán ghét, chán ghét, rất chán ghét.

Giống như cái đầu phát hỏa man ngưu liên tiếp hướng phía trước đi, Mục Đồng Đồng cũng không hiểu được, vì cái gì biết Nhiễm Mặc lúc kim ốc tàng kiều, trong lòng lại khó chịu như vậy. Hầm muốn giấu kiều là chuyện hán, nàng là muốn rời khỏi nơi này nha? Chính là trong lòng một nỗi buồn phiền là có chuyện gì?

Nhìn thấy bóng dáng Mục Đồng Đồng nổi giận đùng đùng, khoe miệng Nhiễm Mặc chậm rãi gọi lên một mặt cười nhẹ, trong mắt hiện lên gọn sóng quang mang sừng sực, tiểu nha đầu bộ dáng ghen, thật đáng yêu, hán là muốn kim ốc tàng kiều, nhưng là việc này, không biết lĩnh không cảm kích sao?

Mắt thấy Mục Đồng Đồng xoay người hướng phía gia trang đi, Nhiễm Mặc buồn cười lắc đầu, đưa tay sờ sờ cái mũi, bước nhanh đuổi theo.

Đuổi theo Mục Đồng Đồng, Nhiễm Mặc chỉ đường nhỏ râm mát phía dưới: “Nương tử, nàng là muốn đi đâu? Đường trở về phòng ở bên cạnh?”

Tức giận hừ Nhiễm Mặc một cái, Mục Đồng Đồng hơi hơi giương cằm tinh xảo lên: “Ta thích quanh quẩn xa không được hả? Từ nơi này, chẳng lẽ bước đi không đến phòng?” Từ nơi này vẫn đi, vòng quanh một vòng, đều còn có thể trở lại chỗ cũ chứ?

Nhìn Mục Đồng Đồng nâng cằm lên, đưa ra môi đỏ mọng, Nhiễm Mặc cười khê, cúi đầu rất nhanh ở trên môi đỏ mọng hôn xuống, sau đó đoạt ở Mục Đồng Đồng phát câu phía trước, mở miệng nói: “Nếu như nương tử nhất định phải theo phía này đi, thời điểm trở lại phòng, chỉ sợ không phải ăn cơm trưa, mà là ăn cơm chiều.”

Nhiễm Mặc nói xong, không cần phân trần, dặt tay Mục Đồng Đồng, liền xoay người hướng đi trở về, tiểu nha đầu này chính là đưa lên cửa cùng hán báai đường, đồ cưới gì gì đó đều còn ở lại Thái Bình, bên người quần áo tắm rửa đều không có, mới vừa hán sai người vội tới đo người cất y phục cho nha đầu kia, lúc này người chỉ sợ là đã ở phòng chờ, tất cả cái thiếu hằng ngày, đều phải lập tức bổ sung đủ hết, miễn cho tiểu nha đầu này ở không quen sau đó cấp chính mình tìm tội chịu.

Có khoa trương như vậy không? Bị Nhiễm Mặc nắm đi, Mục Đồng Đồng chờ bóng dáng hán, hơi hơi bĩu môi, mới nhớ tới hậu tri hậu giác, vừa rồi người này, hôn nàng?

Mảy mĩu, khoe miệng nhẹ mân, dừng cước bộ lại vừa định muốn làm khó dễ: “Nhiễm Mặc, người vừa rồi làm sao có thể ——”

“Nương tử.” Mở miệng cắt đứt lời nói Mục Đồng Đồng, Nhiễm Mặc quay đầu lại mỉm cười: “Vừa rồi ta lệnh người đến cất may y phục cho nương tử, thuận tiện mua thêm một ít đồ dùng hằng ngày, chờ ổn định thỏa đáng, vì phu theo nương tử xuất môn đi dạo?”

Bị Nhiễm Mặc cắt đứt lời nói tức giận, được xuất môn hai chữ thành công dời đi, Mục Đồng Đồng nhất thời nhãn tình sáng lên: “Thật sự, ta thật sự có thể đi ra ngoài?” Nếu có thể đi ra ngoài, dựa vào bản lĩnh của nàng, thì nhất định có thể nhớ rõ đường đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cầu kết mặc dẫn, không có đi nhiều con đường, rất nhanh, liền thấy được nóc tiểu viện tinh xảo tao nhã, đứng ở cổng, Mục Đồng Đồng có chút lo lắng cau mày, vừa rồi Nhiễm Mặc nói xử phạt Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào, cũng không biết hai nha hoàn kia hiện tại thể nào?

Nghiêng đầu mắt nhìn Mục Đồng Đồng, khỏe miệng Nhiễm Mặc gọi lên một mặt cười nhẹ, nha đầu kia, tâm địa yếu đuối như vậy, lúc trước còn muốn đòi hán thấy chết mà không cứu. Hơi hơi lay động đầu. Năm Mục Đồng Đồng liền nhắc chân đi vào.

Vừa vào cửa, không đợi Mục Đồng Đồng tìm hai nha đầu kia, đã bị mười mấy người một loạt đứng ở đại sảnh làm hoảng sợ,, khi thấy rõ ràng, đứng ở trước mặt người nọ trong tay vải cùng kéo, không khỏi hást mi nghiêng đầu nhìn về Nhiễm Mặc phía say: “Này đó, sẽ không đề là vợ tới ta may quần áo chứ?”

Chỉ buồn cười mắt nhìn Mục Đồng Đồng ngạc nhiên, Nhiễm Mặc đưa tay sừng nịch nhéo nhéo cái mũi xinh xắn là lướt của nàng: “Nương tử nghĩ sao?”

Bất chấp kháng nghị cử chỉ vô cùng thân mật vừ rồi của Nhiễm Mặc, Mục Đồng Đồng chỉ kinh ngạc trừng lớn mắt hướng mười mấy người kia nhìn lại, ở Thái Bình thành, Mục gia coi như là nhà phú quý, quần áo ngày thường của nàng, cũng là lão sư phụ chuyện môn tới nhà cắt may, nhưng chỗ nào có trận trượng lớn như vậy?

Những người ở đại sảnh chờ kia, nhìn thấy Nhiễm Mặc và Mục Đồng Đồng vào cửa, cùng lúc tiến lên hành lễ: “Ra mắt trang chủ, phu nhân.”

Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào ở phòng thu dọn, nghe được tiếng động, cũng vội đi ra đón, nhìn thấy Nhiễm Mặc dắt Mục Đồng Đồng trở về, giọng điệu thờ phào. Mạng nhĩ cuối cùng là bảo vệ.

Nhìn thấy Tiểu Cúc cùng Tiểu Đào sắc mặt hơi hơi trắng bệch còn có lộ vẻ đáng vẻ tiêu sái cứng ngắc, Mục Đồng Đồng trong mắt hiện lên một tia áy náy, chạy cũng không chạy được, còn làm hại hai nha đầu này bị phạt, thật sự là một quạ.

Thấy hai nha đầu này muốn đi lên trước lễ, Mục Đồng Đồng vội tránh tay Nhiễm Mặc, tiến lên giữ chặt các nàng, áy náy nhìn các nàng một cái, nhấp mím môi, lại không nói được lời xin lỗi. Hạ quyết tâm, chỉ cần có nàng còn tại Mặc trang này một ngày, thì nhất định phải nghĩ biện pháp đền bù các nàng.

Chỉ nhìn bóng dáng Mục Đồng Đồng một cái, Nhiễm Mặc quay đầu nhìn về phía đám người nữ nhân trung niên tràn đầy phúc hậu một cái hơi hơi điểm phía dưới.

Nữ nhân trung niên kia hiểu ý tiến lên, đi đến trước mặt Mục Đồng Đồng cúi người chào, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái dễ gần: “Phu nhân, xin cho lão nô đo thân người.”

Nhìn nữ nhân trung niên kia, Mục Đồng Đồng trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, ở Tây Ngụy, cũng có nữ nhân là may vá sao?

Thấy Mục Đồng Đồng nghi hoặc nhìn mình, nữ nhân trung niên hạ mím cười: “Phu nhân, lão nô chính là hạ nhân tạp làm ở Chức Vân phường, chỉ vì thời gian ở Chức Vân phường lâu, biết đo thân thể nào, cho nên trang chủ mới đặc biệt lệnh lão nô tới đo thân cho phu nhân.”

Vì cái gì? Mục Đồng Đồng nghi hoặc nhìn về phía Nhiễm Mặc, phô trương chuẩn bị lớn như vậy, lại muốn một tạp nhân tới đo thân nàng, cái này rốt cuộc là long trọng mà vẫn là có lệ?

Mục Đồng Đồng trong mắt nghi hoặc làm cho sắc mặt Nhiễm Mặc uy hách, hơi hơi buông đôi mắt, tiểu nha đầu này là thể tử Nhiễm Mặc hán, người của hán không cho phép nam nhân khác đụng chạm, cho dù chỉ đo thân may y phục cũng không được.

Nguyên bản, lão sư phụ Chức Vân phường, đều là giỏi nhất Tây Ngụy, căn bản không cần đo thân, chỉ nhìn Mục Đồng Đồng một cái, để biết kích thước, đây là hán lo lắng, sợ vạn nhất có sơ xuất, làm y phục, nha đầu mặc không hợp thân.

Y phục là chuyện nhỏ, quan trọng là nha đầu đều không có quần áo thay. Tuy rằng hán càng thích nhìn bộ dáng nha đầu không mặc quần áo, nhưng thể tử Nhiễm Mặc hán, lại há có thể chịu nữa điểm ủy khuất?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bần Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Nhìn NHIỄM MẶC thỉnh linh lóc lên nhân thần MỤC ĐỒNG ĐỒNG hình như hiểu ý của hán ,không có tới đo, chu mỏ xem xét hán liếc mắt một cái có chút đỏ mặt, mím cười đứng ngay ngắn cho nữ nhân trung niên kia tiến lên đo thân cho nàng

Nữ nhân trung niên đo thân cho nàng xong thì xoay người lui xuống, mà một bên sư phụ đã sớm làm ghi chép đang cầm bản sách thật dày đi tới trước mặt MỤC ĐỒNG ĐỒNG cúi người phu nhân thỉnh ngài chọn vải vóc và hình thức

Nghi hoặc nhìn sư phụ kia đưa tới bản sách MỤC ĐỒNG ĐỒNG chỉ là tùy ý mở ra nhìn xuống, nhất thời mở to hai mắt âm thầm thờ dài thảo nào NHIỄM MẶC đem sinh ý làm được lớn như vậy trụ quyền này vải vóc. hàng mẫu, tập ki-mô-nô, kiểu dáng này chỉ sợ toàn bộ TÂY NGUY này chỉ có

độc nhất một nhà ...

Nàng chỉ thích sáng long lanh gì đó chứ đối với những vật liệu may mặc không có nhiều hứng thú , vì vậy đối sư phụ đang chờ phân câu trả lời , tùy tiện chọn vài món là được ..

Thấy MỤC ĐỒNG ĐỒNG không hứng thú lắm NHIỄM MẶC nhìn về phía sư phụ phất tay ,cứ dựa theo kiểu dáng lưu hành năm nay mà làm ,ta nhớ trong nhà kho năm nay có thu vào một số gấm VÂN NAM, và gấm hoa .. chọn từng màu sắc làm mỗi thứ một bộ đi, còn nữa mấy ngày tới thời tiết sẽ nóng lấy la sa làm thêm vài bộ trang phục mùa hè nữa

Thấy NHIỄM MẶC nói xong sư phụ chức Vân Phưởng kinh nghi ngần đầu liếc nhìn NHIỄM MẶC khoe miệng giật giật ứng tiếng ,sau đó lui ra còn len lén liếc nhìn về phía MỤC ĐỒNG ĐỒNG

La sa theo ông biết nó là băng thiên ,Thiên kim tiểu thư khó có được , chủ yếu loại vải vóc này có xúc tu lạnh lẽo làm trang phục mùa hè đề phòng trúng gió phong hơi nóng ,trước đó vài ngày trong cung người được sủng ái nhất LƯU quý phi không biết làm sao mà biết được Chức Vân phưởng có loại vải này nên cho người tới cầu nhưng điều bị trang chủ cự tuyệt ,không nghĩ tới bây giờ lại đem làm trang phục mùa hè cho phu nhân mà lại là làm mấy bộ..

Đối với lời nói của NHIỄM MẶC , MỤC ĐỒNG ĐỒNG không có nhiều phản ứng chỉ là NHIỄM MẶC phân phó xong sư phụ Chức Vân phưởng lui ra ,ngay sau đó người trung niên nhân tuôi cười cầm hộp gỗ tinh xảo đem tới trước mặt MỤC ĐỒNG ĐỒNG sau đó cẩn thận mở ra lộ ra ánh vàng trong suốt điều là một đồng đồ trang sức ,phu nhân đây là trang chủ kêu tiểu nhân đưa tới điều là tinh phẩm thỉnh phu nhân trước dùng tạm những thứ khác còn đang gấp gáp chế tạo..

Quét mắt nhìn hộp gỗ MỤC ĐỒNG ĐỒNG đưa tay gầy gầy hai cái tuy nặng thích vàng óng ánh trong suốt cũng không đại biểu nàng sẽ thích mấy thứ này, nhìn cũng biết mấy thứ này nhất định rất quý giá và cũng rất nặng đi ,đeo nhiều những thứ này thì cử động hơi bị bất tiện a ..

NHIỄM MẶC hơi nhíu mày nhìn cái hộp gỗ kia ,nàng không phải thích những thứ này sau thấy thế nào nha đầu kia nhìn không thấy hứng thú .Phất tay bảo người nọ lui ra sau đó từng thứ khác được đưa lên son ,bột nước ..... từng cái đều muốn MỤC ĐỒNG ĐỒNG chọn lựa

Nhìn một lượt MỤC ĐỒNG ĐỒNG muốn hoa cả mắt tức giận trừng NHIỄM MẶC người không phải muốn chinh ta đó chứ Lộng nhiều đồ như vậy làm cho ta hoa cả mắt muốn hôn mê

Thấy MỤC ĐỒNG ĐỒNG nói như vậy NHIỄM MẶC hơi nhíu mày cho tất cả mọi người lui xuống lo lắng đi tới bên người nàng ngồi xuống ,Thế nào những thứ này không đều không hài lòng sau ta đã kêu bọn họ chọn cái tốt nhất đem cho nàng nhìn ...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Bán Phi Muốn Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.